

MEREDIS

Bylo toho mnoho, co Abenor, jeden z členů kolegia Azarijských mágů, za svůj předlouhý život prožil. A jako mnozí jeho druhové se již domníval, že jej mnoho na tomto světě nepřekvapí. Alespoň do chvíle, než na vlastní oči spatřil zavražděné a zohyzené tělo představeného svého řádu.

Ještě nyní, kdykoliv zavřel oči, rozechvěl se pod silou obrazů, které měl před sebou; zohyzené pahýly rukou, kaluže husté krve s pomalu zasychajícími okraji, stejně jako vytřeštěný výraz překvapeného Labrose. Už tenkrát, při pohledu na jeho skleněný a strachem uchvácený výraz očí, pochopil, že se mnoho věcí změní, že jeho smrt bude pro mnohé šok, pro jiné příležitost. A vlastně ani nevěděl, proč v dalším okamžiku, kdy spatřil jeho nehybné tělo, pronesl slova přemístovacího kouzla, zda to byla předtucha či přízeň bohyně, nebo strach, který jej zachvátil. A možná právě tato prostá lidská slabost mu zachránila život, na rozdíl od jeho druhů, kteří shořeli v místě nečekaného výbuchu.

Byla to zkušenost, na kterou do smrti nezapomene, zkušenost, kterou musí přetvořit ku prospěchu věci. Nikdo se nedozví o jeho zbabělostech, naopak všichni uslyší o jeho moci a síle, že jako jediný přežil jistou smrt, ochráněn mocným kouzlem, na které přišel zcela sám.

A to samé přišel zvěstovat mocnému králi lesního království, muži, který vždy štědře odměnil jeho rady a služby.

Jen několik kroků od trůnu sledoval mladého krále, pobaveného novými zprávami.

„Takže starý Labros je mrtev,“ zvolal král s neskrývaným uspokojením, „ten starý nedotknutelný Labros již není mezi námi.“

Abenor, který měl rovněž z Labrosovi smrti prospěch, a ne zrovna malý, přesto necítil stejné nadšení z jeho smrti. Především proto, že stejný osud mohl čekat na kohokoliv dalšího, tedy i na něj.

„A kdo nám udělal takovou radost?“ zeptal se Ulgar, když vstal z železného trůnu, jehož trny stoupaly až ke stropu.

„To je to nejpodivnější,“ přiznal Abenor, „byl to Rasam.“

Královův úsměv v okamžiku zmrzl.

Sledoval pohled starého mága a přemítal, zda slyšel dobře, či zda si z něj mág netropí žerty. Osobně předpokládal, že Labrose zabil některý z jeho kolegů nebo nějaká kouzelnická čubka, kterou si cvičila elfí čarodějka neznámo kde. Ano, dobře o ní věděl, ale ještě nikdy nezkrížila jeho plány, tak proč se jí zabývat. Ale že Abenor vysloví právě toto jméno, které nenáviděl ze všeho nejvíce, to rozhodně nečekal.

„Jsi si jistý?“ zeptal se s takovým výrazem tváře, až se mu Abenor bál odpovědět.

„Ano, můj králi, byl to on.“

„Jak to můžeš vědět s takovou jistotou?“ zeptal se král, doufaje, že kouzelník znejistí.

Abenor ustoupil stranou a poté začal pronášet několik dlouhých vět. Dobře věděl, že již nikdo nedokáže vyvolat obrazy, které předcházely Labrosově smrti. Exploze, která zabila jeho druhy, měla především znemožnit jakékoliv vyjevení událostí toho dne. On však dokázal vyvolat obrazy, kterých byl sám svědkem, které spatřil na vlastní oči.

Před králem se zhmotnil obraz místnosti tak, jak ji spatřil Abenor, když dorazil. Labros visel bez hnutí ve vzduchu a z jeho rukou stékala krev. Byl to zvláštní pohled na muže, který právě v tomto trůnním sále zvěstoval, že je největším z mágů a že smrt nad ním dávno ztratila svou moc.

Král však daleko více času věnoval muži, který v ruce svíral jakýsi svitek a jakmile dočetl poslední slovo, nenávratně zmizel.

„Rasam,“ hlesl nevěřicně, když jej poznal.

Abenor odvolal své kouzlo a očekával králova slova.

Nepochyboval o tom, že je poslem špatných zpráv, ale na druhou stranu i toto pro něj mohlo být velmi výhodné. Mohl se snažit nalézt Rasama sám a nechat jej zabít. Vždyť byl hrozbou pro něj samotného i jakéhokoliv jiného mága. Jenže dokázal by to vůbec a nebyl by náhodou on tím, kdo by nakonec vydechl naposledy? Rasam nebyl jen tak někdo, obyčejný vrah, kteří se tu a tam objevovali snad v každém městě. Nikdo nemohl opomenout, že býval královým prvním rytířem, mužem, kterému se v ovládání meče nevyrovnal nikdo v království. Navíc muž, který přežil mučení, o němž se mnohým ani nezdálo.

Abenor nebyl blázen, aby podcenil schopnosti někoho, kdo dokázal zabít tak mocného čaroděje, jakým beze sporu Labros byl. A pak dobře věděl, že král vypsál na Rasamovu hlavu tučnou odměnu. I on jej chtěl sprovodit ze světa a jen málo zasvěcených vědělo proč. Bylo stále mnoho těch, kteří by naslouchali svědectví prvního rytíře a nakonec by mu uvěřili. A to si nový král rozhodně nemohl dovolit, především z důvodu, že právě jeho ruce byly pokryty krví jeho strýce. A nyní, když již Ulgar ví, jak velmi je Rasam nebezpečný, že dokázal vstoupit do neprodyšného paláce a zabít muže, který byl chráněn více než on, jistě udělá vše proto, aby jej co nejdříve našel a jednou pro vždy umlčel. A teprve po vydání takového rozkazu může Abenor přispět svými schopnostmi a soustředit veškeré úsilí k Rasamovu dopadení, s plnou podporou samotného krále, který jej za úspěch velmi štědře odmění.

Abenor sledoval pozvolna měnící se královův výraz, v němž rozpoznal strach.

Bylo zřejmé, že si král plně uvědomil tu strašlivou skutečnost, že pokud Rasam dokázal zavraždit Labrose, co mu zabrání připravit stejný osud i jemu.

„Jak to dokázal?“ zeptal se přesvědčen, že do sídla kouzelníků není možno nepozorovaně proniknout.

I on se snažil propašovat několik špehů do ostrovního paláce, aby měl přehled o skutečných záměrech mocných kouzelníků. Nikdo však neuspěl, a to ani ta nejnadanější, kterou musel vykoupit, aby nebyla potrestána smrtí.

„To nevím, ale jsem si jist, že mu někdo pomáhal,“ odvětil Abenor.

„Kdo?“ tázal se král.

„Elfí čarodějnice,“ přiznal Abenor.

Bylo mu to vlastně jasné hned, když si uvědomil, jakým jazykem to Rasam promlouval. To nebyly kouzelná slova lidí, byl to prastarý a zapomenutý jazyk elfů. Jen ona ho to mohla naučit, jen ona si ze všeho nejvíce přála, aby Labros zemřel. Její nejnadanější žák, který ji zradil.

„Ale proč?“ nechápal král souvislost mezi odsouzencem na smrt a bájnou čarodějnici, o níž jen několik málo zasvěcených vědělo, že stále ještě žije.

„Labros vlastnil něco, co chtěla, a Rasam byl pouhým nástrojem, jak to mohla získat,“ odvětil Abenor.

„Tak proto jej osvobodila,“ odušil král.

„Ano, lepšího zabijáka si přát nemohla,“ odvětil Abenor.

Už když to vyslovil, projel mu mráz po zádech. A králův obličej zmrzl, jako by jej políbila samotná smrt. Nejmocnější kouzelnice, která dokázala přelstít i smrt, měla novou zbraň. Zabijáka, který mohl zabít kohokoliv.

„Musíme se lépe chránit,“ pronesl král náhle a s podivným výrazem se rozhlížel kolem sebe.

Následně se vrátil k trůnu a raději pohlédl i za jeho zadní část, než se usadil.

Byl nervózní a přemýšlel.

Kde udělal Labros chybu, že jej Rasam dokázal překvapit? Ano, musel jej překvapit, jak jinak by mohl zabít mága, který jediným slovem, nepatrným gestem odzbrojil každého, a kdykoliv to považoval za vhodné, zmizel v jediném okamžiku. Jak to, že nepohlédl nebezpečí, které mu hrozilo, jak to, že nezabránil smrti, o níž se chvástal, že ji dávno obelstil?

Bude muset zdvojnásobit svou osobní stráž. A nejen to, vydá příkaz, že se k němu nikdo, opravdu nikdo nesmí přiblížit na méně než dvacet kroků. Alespoň do doby, než bude Rasamovo mrtvé tělo vystaveno na kůlu před zraky celého národa.

„Musíš ho nalézt a dopravit sem!“ rozkázal král Abenorovi.

„Jak přikazujete, veličenstvo,“ odvětil mág a přiměřeně svému postavení se králi uklonil.

„Živého!“ dodal král.

Abenor byl překvapen jeho požadavkem, neboť nejjednodušší by bylo Rasama nalézt a rovnou nechat zabít. Na druhou stranu dobře věděl, v čem si král liboval, a patrně pro Rasama měl připraveno něco extra. Nějakou veřejnou popravu, mučení, které by všechny ostatní odradilo postavit se proti králi a jeho vůli.

„Jak si přejete, můj pane,“ odvětil mág.

„Cokoliv budeš potřebovat, to ti bude poskytnuto,“ pronesl král a prstem ukázal na jednoho ze strážců, poté mávl rukou na důkaz, že již domluvil.

Abenor se naposledy uklonil a otočil se k odchodu.

V jeho šlépějích kráčel válečník, společně s několika dalšími strážci.

Mág byl více než spokojen.

Odcházel s královým požehnáním a především plnou podporou, což znamenalo, že může využít jakéhokoliv vojáka, jakýkoliv přístav i městskou posádku. Prostředky, s nimiž nebude těžké nalézt Rasama a zajmout jej. A to, že se mu to podaří, o tom nepochyboval. On velmi dobře věděl, že elfí čarodějka již není na Miepě, že ji opustila ihned, jakmile získala artefakt, který jí Labros vzal. Již nebude mít její podporu, bude sám, možná vybaven několika kouzelnými artefakty, s nimiž si poradí i každý průměrný mág. V první řadě bude muset vyslat zprávu všem, kteří stráží místa, kam by se Rasam mohl vydat. A především musí upozornit ji. Bude ráda, že se ledy pohnuly a brzy skončí její přestrojení, a bude se opět moci vrátit do blízkosti krále, který ji jistě postrádá.

* * *

Rasam si mohl přát přenést kamkoliv, přesto první místo, které chtěl navštívit, bylo lesní město Torm, jeho rodiště, kde byl pohřben jeho bratr, matka i celá rodina. Nevěděl, zda i toto místo nebude střeženo špicly nového krále, a tak se k rodinné hrobce vydal v noci, zahalen v tmavozeleném plášti s obličejem skrytým v šeru kapuce.

Marien čekala daleko odsud, než se pozdraví s místem posledního odpočinku těch nejbližších.

Delší dobu sledoval okolí pohřebiště a spatřil hned několik podivných postav motajících se před vstupní branou, ale dokázal se jim nepozorovaně vyhnout a dojít k místu, které hledal. Klečel ve stínu, daleko mimo hrobku svých předků, přesto na dohled, a pronášel tichá slova ke každému zvlášť, slova lásky a bolesti, slova lítosti i odhodlání, slova pravdy, v níž stále ještě věřil.

Přesto neztratil ostražitost a bedlivě sledoval dění kolem sebe, vědom si nebezpečí, které mu stále hrozí.

A jen díky tomu si všiml dvou mužů, setrvávajících na hřbitově dlouhou dobu a hledících jeho směrem, aniž by věnovali pohled nějakému konkrétnímu hrobu nebo hrobce. Tvářil se, že o nich neví, že je zahloubán do myšlenek, utopen v žalu s modlitbami na rtech. Opak byl ale pravdou a jediné, čemu věnoval veškerou svou pozornost, byly jejich kroky mířící k němu.

Možná kdykoliv dříve by vyčkal, až mu sdělí důvody svého podivného chování, proč jej sledují a proč se rozhodli za ním vydat. Možná dříve by si lámal hlavu nad tím, zda se má uspnout jejich krví. Nyní však bez jediného zaváhání máchl mečem a pokračoval tak dlouho, než hlavy obou mužů dopadly na zem.

Rozhlédl se kolem, kolik vyvolal rozruchu, ale hřbitovem se rozléhal klid a ticho. Krátce shlédl k oběma mužům, aby shledal, že jeden z nich je pravděpodobně čarodějnický učeň, jeden z nadaných svěřenců Aazarijských mágů.

Nechal jejich těla tak, jak klesla k zemi, a přemístil se do stínu jiné hrobky. Posledním, ke komu hovořil, byl jeho bratr.

Měl mu mnoho co vypovědět, nejen o posledních měsících života, jenž si s ním podivně zahrával, ale rovněž o jejich společném dětství i o tom, co mu pravila elfí čarodějnice. Nevěděl, co z toho měl brát skutečně vážně, co z toho má pro něj skutečně nějakou cenu. Věděl jen, že s jeho smrtí zemřelo něco i v něm samotném. Nedokázal to vysvětlit, a i kdyby se pokusil, každý by na něj hleděl s podezřením, zda neztratil rozum. Přesto to cítil silněji než cokoliv jiného.

Když se vrátil k Marien, Saur se již prodíral k horizontu.

„Stihl jsi vše, co jsi chtěl?“ zeptala se jej, aniž by dala jakkoliv najevo, že byl pryč déle, než očekávala.

„Ano, stihl,“ přiznal a možná až nyní si uvědomil, že pomalu začíná svítat.

„A všiml si tě někdo?“

„Dal jsem si velký pozor, aby mě nikdo nesledoval.“

„Dobře,“ přikývnula a chytila jej za ruku. „Máš i živé příbuzné?“ zeptala se po chvíli, když mu pohlédla do tváře.

Sejmul si kapuci a pouze zavrtěl hlavou.

Nebyl již nikdo, koho znal. Možná měl nějaké velmi vzdálené příbuzné z matčiny strany, ale nevěděl o nich. Z otcovy strany byli všichni dávno mrtví. Jediný, kdo mu ještě zbyl, byla jeho žena.

„Miluješ ji vůbec?“

Opět mu četla myšlenky a opět ji za to nepokáral. Pohlédl k rudnoucímu horizontu a mlčel.

Vzpomenul na první setkání s Helien, když mu ji přivedli. Jako šlechtic si nemohl vybírat ženu sám, musel dodržet staré zvyklosti, podle kterých mu ji vybíral rodinný pověřenec. Osoba, která nesměla pocházet z rodiny a přitom ženicha velmi dobře znala. Když se doslechl, že pověřenec je již na cestě s nevěstou, ze všeho nejvíce se obával, že se mu nebude líbit. Když ji ale spatřil, nemohl z ní spustit oči. Byla krásná. Vlastně více než to, byla naprosto nádherná. Možná proto téměř celý měsíc nedělali nic jiného, než velmi důkladně poznávali svá těla. Přesto si Rasam nebyl jist, zda byl do ní zamilovaný či pouze poblouzněný jejím úchvatným tělem a nevinnou tváří. Navíc velmi rychle zjistil, že krása může velmi snadno skrýt nedostatky duše. A Helien jich měla více než dost.

Přesto ji chtěl nalézt a začít s ní nový život. Třeba i ona se pod událostmi posledních dnů změnila, třeba i ona chtěla začít někde znovu od začátku. Třeba také toužila po rodině stejně jako on.

„To nevím,“ přiznal, že na tuto otázku skutečně nezná odpověď.

„Ptám se jen proto, že mi nepříjde, že bys ji miloval natolik, abys nyní podstupoval takové nebezpečí.“

„Pomalu si zvykám na nebezpečí,“ připustil Rasam.

„Tohle je ale jiné. Oni vědí, že žiješ, a čekají, až si pro ni přijdeš. Možná ji jen zahlédneš, možná ani to ne, ale jistojistě tě chytí a již ti nedají příležitost podruhé uniknout.“

„Přesto to musím zkusit,“ trval Rasam na svém.

Nebyl ani hloupý, ani naivní, aby si neuvědomoval, že má Marien pravdu.

Nepochyboval o tom, že v Garminu jsou tucty očí, které čekají, až se tam objeví. Jistě střeží přístavy i veřejná prostranství a především dohlíží na okolí jejího domu. Nebude jednoduché se k ní dostat, navíc do města, kamenné žumpy, které tak nesnáší. Přesto i tak je rozhodnut ji vyhledat a najít způsob, jak se s ní setkat.

„Co když začala žít nový život? Vždyť jí sdělili, že jsi mrtev.“

„To je možné,“ souhlasil Rasam, „přesto ji musím najít. Má právo vědět, že jsem naživu.“

„Takže je to spíše o tvé hrdosti?“

„Také,“ připustil Rasam.

Moc dobře věděl, proč se ho právě na to Marien ptá, neboť podobnou otázku mu položili i mnozí ostatní.

Ještě v době, kdy byl prvním rytířem krále, v době, kdy byli manželé, mnoho lidí poznalo, že je něco jinak. Ptali se jej, proč setrvává v takovém svazku. Ano, Marien měla pravdu, možná to bylo z hrdosti, anebo z víry, že čas všechno změní.

„Pak jsi již rozhodnut,“ zhodnotila zklamaně.

„Ano, jsem,“ přiznal a možná sám sobě pokýval hlavou.

Hleděla mu do očí a spatřila v nich více, než mohl spatřit běžný smrtelník. Uvědomila si, že jej nijak neodradí od jeho záměru, byť věděla, že se řítí do záhuby. Nejvíce ji ale překvapilo, že to věděl i on sám. A přesto byl ochoten riskovat svůj život pro někoho, koho ani nemiloval. Co by asi vykonal pro tu, pro níž by jeho srdce vzplálo?

„Přenesu tě, kam budeš chtít,“ pravila po chvíli, „a pokud budeš potřebovat pomoc, pomohu ti. Jen by sis měl ujasnit, zda to, do čeho se řítíš, skutečně chceš.“

„Já nemám jiné volby, toto musím vykonat,“ odvětil rozhodně.

Marien pouze přikývla. Diskuse byla u konce.

Pomalu k němu přistoupila a snažila se skrýt známky zklamání, když napřáhla paže dlaněmi vzhůru, aby na ně položil ty své a ona jej mohla přemístit pomocí magie na jiné místo.

„Přeješ si tedy přenést blíže Garaminu?“ zeptala se, připravena pronést potřebnou magickou formuli.

Rasam ale k jejímu překvapení zavrtěl hlavou.

„Přeješ si přenést jinam?“

„Ne, Marien, nechci, abys mě kamkoli přenášela. Toto si musím vyřešit sám,“ odvětil a zvedl cestovní vak.

„Jak to myslíš?“

„Děkuji ti za vše, co jsi pro mne vykonala, ale do Garminu půjdu sám.“

„Půjdeš?“ vyhrkla, když spatřila jeho myšlenky, „půjdeš pěšky přes hřebeny pohoří Sernor?“

„Ano. Budu mít alespoň dostatek času vymyslet, jak se dostat nepozorovaně do samotného města, a především si rozmyslet, co říci Helien.“

„Sám se ale do města vydat nemůžeš!“ oponovala mu ostrým tónem, „A možná by ses k němu ani osobně přibližovat neměl. Potřebuješ někoho, kdo tvé ženě doručí vzkaz, abyste se mohli setkat mimo střežené město. Někde daleko od něj, kde bys mohl snadno odhalit, zda je sledována či nikoliv, případně nepozorovaně zmizet.“

Dobře věděl, že má pravdu. I paní Elorien to říkala. Město bylo příliš rozlehlé, aby ji tam hledal a vyptával se po ulicích či v nálevnách. Navíc nyní bylo pod správou lesního království, tedy plné zvědavých očí, lačných po odměně za jeho dopadení. Sám to jistě nedokáže, ale může něco žádat po Marien? Může ji vystavit takovému nebezpečí?

„Můžeš,“ odvětila rozhodně soustředěna k jeho myšlenkám.

„Jak jsi sama říkala, bude to velmi nebezpečné,“ snažil se ji varovat.

„Umím se o sebe postarat,“ ukončila jakoukoliv další diskusi.

„I v Sernorském lese?“

„Můžeme se mu přeci vyhnout,“ namítla, protože ji nenapadal jediný důvod, proč nepoužít k přemístění magii a namísto toho se ploužít místem, kterého se bojí i mnozí stopaři.

„Říkáš, že Garamin hlídají. Také říkáš, že mne nepřestanou hledat. A navíc vědí, že jsem zmizel z vězení pomocí magie. Proč by tedy kolem města i v městě samotném nesledovali, zda někdo nepoužije k cestování magii?“

Marien na něj hleděla a nedokázala odpovědět. Něco na tom bylo, byť si to zprvu nechtěla přiznat.

„Rovněž se do města nebudu moci dostat ani po vodě, ani na palubě vzdušných korábů, střežených početnými hlídkami, natož pak jižní cestou, která i bez tohoto rozruchu je nejstřeženější v království. Zbývají pak okolní lesy, ale právě ty bych na jejich místě střežil nejlépe. Pokud ale něco vskutku nečekají, pak to, že přijdu právě přes pohoří Sernor,“ dodal Rasam.

Bylo to bláznivé a možná i sebevražedné. A to i pro kouzelnici, byť mohla při náznaku sebemenšího nebezpečí zmizet. Pozná ale ten správný okamžik nebo se jí stane osudným? Vždyť trigarhar usmrcoval své oběti, aniž by vůbec rozpoznaly, že se k nim přiblížil. A to i zvířata, která měla daleko vyvinutější smysly nežli lidé.

„Ty věříš, že to zvládneme?“ zeptala se s pohledem upřeným do jeho očí, vědoma si každé myšlenky, která se mu mihla myslí.

„Věřím, že máme větší šanci, než když se vydáme jinou cestou.“

Nikdy by to nečekala, ale i jeho slova i jeho mysl vypovídaly o jediném. On skutečně věřil tomu, že dokážou projít přes zalesněné hřebeny Sernor až k samotnému Garaminu. A to nepozorovaně a bezpečně, mezi smečkami nejnebezpečnějších šelem Miepy.

Komukoliv jinému by se vysmála a prohlásila jej za hlupáka a blázna. Nečekala by jediný okamžik a zmizela by pryč. Místo toho zde ale stála, hleděla do jeho očí, a byť si byla vědoma mnoha nebezpečí, která je čekají, byla si vědoma i jedné věci, která převažovala nad vahou těch ostatních. Cesta bude trvat mnoho dnů, možná i týdnů. A to je dostatečná doba, aby zlomila jeho srdce a přesvědčila ho, že ta, pro niž podstupuje takové nebezpečí, za to nestojí.

„Dobrá tedy, věřím ti,“ přikývnula a následovala jej směrem k východnímu hvozdu.

* * *

Samotný les se nezdál být tak strašidelný a smrtonosný, jak vyprávěly legendy a písně. A Rasam to dobře věděl. Ano, byl to velmi starý, hustý a neprozkoumaný les, plný nepřehledného počtu míst, kam by se lidé nikdy vydávat neměli. Míst, kde vládlo možná i něco jiného nežli vzrůstné stromy, divá zvěř a dravé šelmy. Sám věděl, že pokud bude opatrný a obezřetný, dokáže najít bezpečnou cestu a vyhnout se místům, jakými byla blata, močály nebo hady poseté mýtiny. Tím ale nechtěl Marien strašit. Stačilo, že je vyplašená z většiny zvuků, byť se jednalo o dusot většího počtu vysoké zvěře nebo neškodné pískání nočních dravců.

Nyní byl rád, že beze strachu vstoupila do malého jezírka, které ještě předtím podrobila hned několika kouzlům. Zkouškou patrně prošlo, když nyní s klidem omývala své obnažené tělo.

Občas k ní pohlédl, nikoliv kvůli kráse její nahoty, ale především pro úsměv a přívětivost, které z ní vyzařovaly. Ani si nepamatoval, kdy by něco podobného spatřil u své ženy.

„Slyšel jsi to?“ zeptala se náhle a potopila se až po krk pod hladinu.

„Pouze vábí samičku,“ usmál se a ohlédl směrem, odkud zvuky přicházely, „navíc je velmi daleko.“

Jen přikývnula a pomalu se vynořila.

Již k ní nepohlédl, ani když si omývala řadra, ani když vylézala na břeh a sušila se. Nevěnoval jí jediný pohled, jako by ho její tělo již vůbec nezajímalo, nijak nevzrušovalo. Nakonec se oblékla a upravila si vlasy.

Sedla si vedle něj a sledovala, jak pečlivě připravuje pokrm z několika kořínků a nasbíraných listů, které třel o kámen, aby z nich získal trochu šťávy. Již si zvykla, že v lese nerozdělává žádné ohně, ani neloví drobná zvířata či zvěř, aby jejich krví nepřilákal pozornost hladových šelem. Jedl výhradně to, co mu nabízel les sám. Od bobulí, malých lesních plodů až po listy či kořeny, které strouhal a získával z nich nečekaně chutnou a vydatnou šťávu.

Chvilí sledovala jeho soustředění, než se naklonila ke svému batohu a vytáhla almanach, to nejceněnější dědictví po paní Elorien.

„Jak jsme ještě daleko od hřebenu?“ zeptala se, když jej rozevřela na založené stránce.

Dobře si uvědomovala, že právě hřebeny jsou domovem trigarů, smrtonosných kočkovitých šelem větších než koně, silnějších než horští medvědi, se dvěma ocasy zakončenými ostrými hroty. Nebezpečných šelem, které spatřila jedinkrát v životě zcela náhodou, když se nečekaně přemístila do jejich blízkosti a vyrušila je nad právě ulovenou kořistí. I po dlouhé době pocítila mrazivé chvění při vzpomínce, jakou rychlostí se k ní blížily a jak dlouho jí trvalo, než vyslovila zařikávací slovo. Již v bezpečí se pak dlouhou dobu chvěla, neschopna jediného slova.

„Pět nebo šest dní a spočineme u úpatí hor. K prvnímu hřebeni by to pak nemělo být déle jak dva dny cesty,“ odvětil a pobaveně sledoval, jak pročítá další stránky své tlusté knihy.

Bylo mu jasné, že se snaží nalézt nějaké ochranné kouzlo, které by jí poskytlo bezpečí, nebo by ji varovalo před blížícím se nebezpečím. Hledala kouzlo, kterým by mohla předejít nerovnému setkání s šelmou, na niž neplatí žádné čary a mnohdy ani síla. S šelmou, které mnozí neřeknou jinak než „plížíci se smrt.“ Ani on nijak trigarů nepodceňoval. A rovněž nemohl říci, že by se jich nebál. Přesto byl klidný. Věděl, že až přijde čas, začne volat svého přítele, bez něhož by hřebeny přejít nedokázal.

Jen nevěděl, jak na jeho příchod bude reagovat Marien a kdy bude nejvhodnější ji na to připravit.

Zatím ji nechal pročítat nejtlustší knihu, kterou kdy spatřil, a bez dalšího přemýšlení pokračoval v přípravě výživného pokrmu, který pro oba připravoval.

* * *

Dříve, než předpokládal, stanuli na úpatí nízkých hor, které se táhly od jihu k severovýchodu. Prvními znaky toho, že jsou skutečně na místě, byly rozesté šluky menhirů, velkých balvanů a kamenů. Mnozí lidé ani nevěděli, že lesem nějaké pohoří vůbec prochází. A nebylo divu, vždyť z okrajových částí, které lidé nejvíce osidlovali, nebylo vidět nic jiného než nekonečně vlnící se listnatý koberec s nespočtem odstínů zeleně. Teprve až na samotné severní hranici se pohoří zvedalo výše a jinak celistvý les odkryl černošedé skály stoupající vzhůru.

„Jsme pod horami,“ rozhodl a začal se rozhlížet kolem ve snaze nalézt ten správný strom.

„Jak to můžeš vědět?“ zeptala se Marien.

Nepřišlo jí, že by dospěli k úpatím, shodným s těmi, které měla doposud možnost spatřit. Navíc všude kolem spatřovala pouze stromy a silící šero končícího dne.

Už chvilí předtím se chtěla Rasama zeptat, proč stále ještě postupují, když za chvilí zapadne Saur a les pohltná naprostá temnota. Touto dobou již vždy měli vybráno bezpečné místo k přenocování a rozbalení své deky.

„Myslím si to,“ odvětil Rasam a pokračoval ve svém hledání.

„Toho jsem se obávala,“ odvětila na jeho podivné počínání.

To jí však nevadilo tolik jako stále silící neblahý pocit, že tu vůbec nemá být. Že by co nejdříve měla vzít rozum do hrsti a ztratit se z těchto míst. Přesto, možná uklidněna tuctem kouzel, která na sebe ráno seslala, zůstala stát a rozhlížela se kolem, zda snad v rostoucích stínech nespátrá něco více. Nakonec vzhlédla vzhůru, když začal Rasam šplhat do koruny jednoho ze stromů.

„Co to děláš?“ zvolala k němu, když již nedokázala ovládnout svou zvědavost.

„Potřebuji přivolat svého přítele,“ křikl směrem dolů.

„Jakého přítele?“ podivila se a snažila se spatřit něco více než kmen a několik větví.

„Přítele, s nímž tě snad brzy seznámím,“ odpověděl, když slezl dolů s odlomeným kusem tenké větve.

Nejdříve mu chtěla položit další otázku, místo toho ale sledovala jeho mysl. Doufala, že tam zahlédne, s kým ji chce seznámit, ale nespátřila nic jiného než soustředění na výrobu prosté píšťalky.

„Ty budeš vyrábět dětskou píšťalku?“ zeptala se zvědavě.

Kdyby jen řekl, mohla mu jich vyčarovat hned několik.

Neodpověděl jí a místo toho si sedl k jednomu ze stromů a dal se do práce.

Musela přiznat, že mu to jde od ruky. Bylo zřejmé, že to nedělal poprvé. Snažila se mu ještě několikrát pohlédnout do mysli, ale byl tak soustředěný, že nic více, co už spatřila, nezjistila. Trochu zklamaně si sedla vedle něj a čekala.

Nakonec ji přiložil k ústům a několikrát do ní foukl.

„Asi se ti nepovedla,“ odvětila pobaveně, když z píšťaly nevyšel jediný tón.

„Vypadá to tak,“ usmál se a opět do ní několikrát fouknul.

Opět nic.

Nakonec vstal a začal se rozhlížet kolem. Po chvíli vyrazil k malému vršku tvořenému několika většími kameny.

„Tady přechkáme noc,“ zhodnotil spokojeně, když opřel batoh o kmen stromu.

Marien si odvázel z batohu deku a rozložila ji na zem. Jako vždy ji několikrát posunula, než byla spokojena s jejím umístěním a netlačil ji žádný kořen, větvička či šiška. Poté si odložila většinu ze svého oděvu, pečlivě jej složila a umístila jako podhlavník, než se vsoukala do prošívané dvojité deky.

Sledovala Rasama, který na zemi rozvinul prostou deku, vedle položil veškeré zbraně a poté, bez toho aniž by sundal jedinou část svého oděvu, se opřel o kmen a přehodil přes sebe plášť.

Věděla, že na ni hledí jako vždy, když držel hlídku. Teprve až mine půlnoc, probudí ji, aby převzala stráž, a naopak on ulehne ke krátkému spánku.

Jednou, když usnul, se pokusila přechíst jeho sny, aby zjistila, zda se mu o ní nezdá. Byly zmatečné a ponuré, plné bolesti a nepříjemných překvapení. Nedokázala je sledovat dlouho a ještě déle jí trvalo, než na ně přestala myslet sama.

Nyní ho sledovala tak dlouho, než ji klesla víčka a zpomalil se jí dech.

Byla unavena, ale ještě stále nepropadla tvrdému spánku, ještě stále vnímala příjemné počasí i několik okolních zvuků, na které si začínala zvykat, nebo o nichž již věděla, že neznamenají nebezpečí. Vždycky předpokládala, že bude probuzena nějakým nečekaným výkřikem, řevem hladové šelmy, toužící po čerstvém masu. Nyní však otevřela víčka ze zcela opačného důvodu.

Lesem zavládlo naprosté ticho. Dokonce ani ptáci nevydali jedině pípnutí, jediný důkaz své přítomnosti zde.

A pak, aniž by cokoliv zaslechla, ucítila teplý dech na své tváři.

Pomalů, uvězněna strachem, se otočila, aby spatřila obrovskou hlavu thrighara, jak se nad ní sklání, jak ji očuchává. Kolikrát si opakovala kouzlo zmizení, kolikrát jej trénovala, aby jej vyslovila ještě dříve, než k podobnému setkání dojde. A nyní, v té nejdůležitější chvíli, nebyla schopna jediného slova a dokonce ani žádného dalšího pohybu.

Obrovitá šelma jí však nevěnovala více pozornosti a překročila ji, aby se ocitla tváří v tvář Rasamovi.

V dalším okamžiku se o něj začala třít a vydávat zvuky spokojenosti, když ji chytil za uchem a začal ji drbat.

Marien pomalu vstala a nevěřícně sledovala dění před sebou.

Vůbec jí nevadilo, že je téměř nahá, jen zírala na nejnebezpečnějšího tvora na celé Miepě, jak leží Rasamovi u nohou a přede jako nevinné kotě.

„Dovol mi, abych ti představil Shagrana, mého přítele,“ odvětil Rasam pobavený jejím nechápavým a strnulým pohledem.

„Ty se přáteliš s trigharem?“ hlesla nevěřícně.

„Překvapena?“ odvětil a opět ho podrbl za uchem.

„To tedy ano,“ přiznala upřímně.

Rasam se s pochopením usmál a pohládl ho po části kůže, na níž měl čtyři dlouhé táhlé jizvy.

„Nalezli jsme jej ještě s bratrem, když byl malý. Mysleli jsme, že je mrtvý. Strašně krvácel z krku a vůbec se nehýbal. Když jsme se ho dotkli, pohnul se a my jsme mysleli, že je po nás. Nebyl schopen ale téměř ničeho, jen na nás zíral těma velkýma očima.“

„Co se mu stalo?“ zeptala se Marien.

„Tu jizvu mu způsobil jiný trighar, možná vůdce smečky, možná sama jeho matka. V každém případě by zemřel, kdybychom jej s bratrem nenašli a nepostarali se o něj,“ vzpomenu Rasam na největší tajemství, které se svým bratrem měli.

Na dobu, kdy tajně chodili do lesa a krmili tvora, kterého se báli i ti nejstatečnější ze statečných. A i když se zcela vyléčil a vrátil se zpět do lesa, přiběhl kdykoliv uslyšel známé zvuky dřevěné píšťalky, kterou vyrobil jeho bratr. Zvuky, které žádný člověk nikdy slyšet nemohl. Zvuky tak vysoké, že je slyší jen některá zvířata.

„Proto věříš, že dokážeš projít přes hřebeny Sernorského lesa,“ pochopila Marien.

„Ano, to on nás jimi provede,“ dodal a opět jej začal drbat za uchem.

Věděl, že pouze on jim zaručí bezpečí, pouze on zabráni ostatním trigharům, aby na ně zaútočili a podělili se o jejich maso. Věděl to, protože tam s ním již jednou byl. V místech, kam se neodvážil žádný jiný člověk, v místech, kterých se obávali i mocní kouzelníci. A nikdy předtím ani potom již nespátřil tak divoký a úžasný les, plný většího života, než by si kdo v teritoriu největších dravců vůbec pomyslel. To hlavní ale bylo, že právě Shagran jej dovede do míst, kam by se jinak nedostal. Do míst, odkud jeho příchod nikdo očekávat nebude.

* * *

Nikdy v životě ji nenapadlo, že se ocitne nejen tváří v tvář obávaného trighara, ale že si na něj bude moci sáhnout, aniž by jí hrozilo jakékoliv nebezpečí. Natož aby předl pod jejím dotekem a ležel jí u nohou. Musela přiznat, že toto setkání zcela změnilo pohled na tato obrovská a majestátní zvířata. Nejprve se bála, když usazení na Shagranově hřbetě přecházeli první hřeben a on vrčel na každého, kdo se k nim chtěl jen přiblížit. Postupem času si i ostatní zvykli na přítomnost tvorů, které mnozí z nich viděli poprvé.

Vrcholem všeho pak bylo, když spatřila hned několik mláďat, hrajících si mezi sebou.

„Byl asi takto malý, když jsme ho s bratrem našli,“ odvětil Rasam, když si všiml, na co Marien hledí.

„Takový mrňousek?“ pronesla, byť kořata dosahovala velikosti dospělé ovce. V porovnání s jejich rodiči však vypadali spíše roztomile nežli nebezpečně. Jejich široké tlapy a nemotorné ocasy, které se naučí ovládat až v samé dospělosti, nedávaly znát, že by se z tohoto tvora měl zrodit nejlepší lovec na Miepě.

„Co to dělají?“ zeptala se, když i ostatní trigharové si začali lehat kolem nich.

„Patrně nás přijali do smečky,“ odvětil Rasam, když si lehl na deku a připravil se k spánku.

Výhodou přítomnosti Shagrana nebyla jen ochrana před ostatními trighary, ale ochrana před všemi tvory a zvířaty, která se v lese nacházela. I díky tomu se nemusel Rasam s Marien dělit o noční hlídky a o to více času mohli skutečně odpočívat.

A dneska to bylo poprvé, co si Marien nerozložila svou deku o kus dále, ale přímo vedle Rasama.

„Děje se něco?“ zeptal se překvapen touto nenadálou změnou.

„Raději budu spát u tebe než osamocena v jejich obležení.“

Rasam s pochopením přikývl a jen přihlížel, jak se ukládá ke spánku.

Byť byla v prostředí, které jí stále ještě nahánělo hrůzu, své rituály neopustila. Sledoval, jak se svléká i jak si z oděvů skládá svůj podhlavník. Musel uznat, že byla velmi statečná. Už tehdy, když ji seznámil se Shagranem, cítil její strach, a přesto nezmizela, byť měla slova přemísťovacího kouzla připravena na jazyku. A i nyní zachovávala klid nebo se alespoň tak tvářila. Toto byl první projev jejích skutečných obav, první hlasité přiznání, že zde mezi těmito šelmami ještě není zcela ve své kůži. Ani on nebyl. Věděl, že se může stát cokoliv a oni by mohli v dalším okamžiku zemřít. Ale podobných okamžiků již prožil několik. A pokud skutečně nese znamení bohyně, pak jeho smrt nadejde pouze tehdy, až si to bude Edoes přát. A proč by mrhala jeho nebo Marieniným životem právě zde, v tomto hlubokém lese.

„Jsi velmi statečná,“ zašeptal a chtěl se otočit na stranu.

Zadržela ho však její ruka.

„Mohu k tobě blíž?“ pronesla prosbu, přímou a upřímnou, tak jak to cítila, „jinak bych asi neusnula,“ dodala malou lež, aby své žádosti přidala na váze.

„Můžeš,“ odvětil a přitiskl ji k sobě.

Uchopila jeho ruku a zasunula ji pod svou deku. Ucítil její teplo i hebkost kůže. Než si stačil uvědomit, co to vlastně dělá, cítil ve své dlani její nahé ňadro.

Možná kdykoliv předtím by se bránil a ruku odtrhl. Nyní jej opatrně sevřel, aby se přesvědčil, zda se mu to nezdá. Ale sen to nebyl. Cítil, jeho měkkost i pevný hrot bradavky. A co jej překvapilo ze všeho nejvíce, byla skutečnost, že ani v nejmenším nemyslel na svou manželku. Byť věděl, že k ní má povinnost, ona zde nebyla a nedělala mu společnost v místech, kde jediná chyba znamená smrt. Ona se mu nikdy sama nenabídlala a nikdy o něj neprojevovala takový zájem, jaký mohl spatřit v Marieniných očích. Možná proto neuhnul rukou a dopřál Marien alespoň to málo, o co si nakonec sama řekla.

„Dobrou noc,“ zašeptal a o něco pevněji ji k sobě přitiskl.

„Dobrou noc,“ popřála i ona a jemně mu pohladila jeho ruku.

Učinila to z vděčnosti, že se neodtáhl, že ji nepotupil odmítnutím a dělal, že se nic neděje. Vnímala každý jeho prst, každý jeho pohyb o to více, když se otřel o bradavku. Poprvé se nesnažila přechýst jeho myšlenky a zjistit, zda myslí na ni či na někoho jiného. Nechtěla si kazit tuto chvíli a pouze si představovala, že ona je tou jedinou, po níž touží, tou jedinou, které by splnil jakékoliv přání, tou jedinou, pro niž by šel i do největší temnoty.

* * *

Již mnoho nocí nedělala Rasamovi s Marien společnost smečky trigharů a dokonce ani Shagran, jenž je opustil před čtyřmi dny. Byli jediný den cesty od vnějších hranic předměstí Garaminu, a přesto jako předchozí noci neměli oddělená lože, ale odpočívali přitisknutí jeden k druhému s vědomím, že brzy přijde jejich rozloučení. I když byli domluveni, kdo bude odpočívat a kdo bude hlídat, probděli celou tuto noc a pouze letmými dotyky si sdělovali, jak moc jeden pro druhého znamená. Přesto ani v tuto chvíli jí Rasam nepovolil více, než co by jej v budoucnu nedonutilo k výčitkám, co by mohlo poskvřnit jeho manželský slib.

Otočena zády svírala jeho ruku a z očí jí stékaly slzy.

Snad si myslela, že jej přesvědčí, snad doufala, že získá jeho srdce, mysl i tělo. A nyní pochybovala, zda bylo rozumné jej doprovázet, byť to co zažila a s čím se střetla, to by jí mohl kde kdo závidět. To nejdůležitější, co však chtěla získat, se jí pomalu rozplývalo pod rukama. Chtěla pouze jeho a skutečně věřila, že ta předlouhá cesta jí pomůže jej získat, odtrhnout jej od pouta k jeho ženě, jež si tohoto muže vůbec nezasluhovala. Její příležitost však uběhla rychleji, než by si kdy přála, a i zbytek cesty zmizí během okamžiků.

„Předám jí vzkaz a odejdu,“ pronesla tiše, aniž by se jakkoliv pohnula.

„Vím,“ odvětil a přitisknul ji ještě pevněji.

Nijak nezareagovala, byť si přál, aby alespoň něco řekla. Cokoliv, čím by projevila své emoce, cokoliv, čím by naznačila, že i jí bude líto, až se rozloučí a každý půjde svou cestou. Místo toho jen několikrát polkula a krátce se nadechla ústy. Věděl, že tiše pláče a že má ucpaný nos.

„Kam pak půjdeš?“ zeptal se po chvíli, když se na horizontu objevil slabý pruh světla, předznamenávající den.

„Možná do Agody, možná do Nerisu, nevím,“ pronesla po krátkém zamyšlení. „Proč se ptáš?“

„Kdybych tě někdy chtěl navštívit,“ odvětil upřímně.

To, že jí nemohl opětovat její city a poskytnout to, po čem toužila, neznamenalo, že k ní necítil hluboký a vřelý vztah. A nyní si o to více uvědomoval, jako by jej mrzelo, kdyby se mu z života vytratila beze stop. Dobře věděl, že se mu po ní bude stýskat, že spolu prožili více, než aby se beze slov rozloučili a nadobro zmizeli.

„Pošlu ti zprávu,“ odvětila krátce, byť si vůbec nebyla jista, zda to skutečně udělá.

Čím dál více si uvědomovala, jak to bolí, že jej má tak blízko a přitom nemůže více než kdejaká děvka ve městě, u níž ženatí muži platí za rozkoše, které by mu poskytla z lásky a v jakékoliv míře. On byl však nedostupný. A o to více o něj měla zájem, o to více si jej vážila, byť by za jedinou chlípnu noc dala téměř vše. Udělala by vše, co by jí přikázal, poskytla by mu cokoliv, co by mu na očích spatřila. Dobře však věděla, že ta jediná ruka, která ji hladí, kterou jí dovolil přiložit k jejímu klínu, je tím jediným, co z něj získá. A přesto, byť ji to ponižovalo, nedokázala ji odmítnout a tak jako minulou a předminulou noc ji nechala, aby se dotýkala míst jiným nepřístupným.

„Chtěl bych ti říci, ...“ pronesl a na okamžik se odmlčel.

„Co?“ zeptala se tiše.

Přestože to tak nevypadalo, věděl, že je napjatá a s netrpělivostí očekává, co bude následovat. Najednou nevěděl, zda jí to má říci, zda jí to ještě více neublíží. Ale nechtěl k ní být neupřímný, to si nezasloužila.

„Chtěl jsem, abys věděla, že kdybych neměl ženu, byla bys jí ty.“

„Já to vím,“ odvětila vyrovnaným hlasem, „už u jezera jsem to věděla.“

A možná právě proto doufala, že bude úspěšná a on v jejím náručí zapomene na svou ženu. Ale nestalo se tak, a byť by takové myšlenky vůbec mít neměla, to jediné, co si nyní přála, byla smrt jeho ženy.

Saur se konečně prodral k horizontu a odhalil část své záře. Rasam chtěl pomalu odtáhnout ruku od Marienina lůna, když jej zadržela. Sevřela jej pevně a o to silněji se k němu přivinula.

„Počkej ještě chvíli,“ poprosila a on cítil vlhkost jejího vzrušení.

Nebránil se a dělal vše, jak chtěla, jak naznačila svými pohyby, svými vzdechy. Jen sledoval, jak sílí její vzrušení až k samému vrcholu, explozi, kterou sotva udržel v náručí.

Vroucí a křehká, pak ležela a tiše oddechovala.

Neměl to srdce oddálit ruku a tak jen vyčkával. Nakonec se pohnula a uvolnila sevření jeho ruky. Otočila se k němu a políbila jej jako nikdy před tím. V tom polibku bylo vše, co k němu cítila, a mnohem víc, než mu kdy dala jeho žena. Uvědomil si, že nikdy takový nedostal a již ani nedostane. Byl to polibek na rozloučenou, poslední důkaz jejich spříznění.

Když se postavila a začala se oblékat, pochopil, že to bylo naposledy, kdy se jí mohl dotýkat, naposledy, kdy spolu byli v tak těsném semknutí.

Pomalu vstal i on, pomohl jí sbalit deku a nakonec ji následoval ke vzdálenému Garaminu.

Chtěl jí toho tolik říci, ale celou cestu mlčel a přemýšlel, zda dělá dobře.

* * *

Garamin byl považován za jedno ze čtyř největších měst Miepy, a to jak rozlohou, tak počtem obyvatel. Marien zde již několikrát byla, a tak předpokládala, že pro ni nebude těžké nalézt Rasamovu ženu, byť on sám vůbec netušil, v jaké části města by se mohla nacházet. Přišlo jí až komické, jaký odpor a obavu měl z návštěvy kamenných měst. Už když stanuli na předměstí, cítila, jak je nervózní a opatrný. Nebyl to ale strach z někoho, pouze jen nepříjemný pocit ze samotného místa, z pachu měst, která byla tak rozdílná oproti vůním lesa.

To jediné, co jí řekl a co vlastně věděl, bylo jméno rodiny jeho ženy. Jak mu bylo řečeno, pocházela ze zámožného rodu Gordinů a díky tomu, že byla prvorozenou, mohla se stát nevěstou významného občana království. On, dle dávného zvyku, neměl žádný vliv na výběr a spatřil ji teprve, jakmile mu ji přivedli. Od té chvíle již nemělo cenu vyptávat se na její kořeny a rodinu, neboť její novou rodinou měl být on. Vlastně bylo úžasné, že si vůbec pamatoval její původní jméno.

Marien navštívila několik míst, o nichž byla přesvědčena, že by mohla vést k získání informací, které potřebovala. A nakonec její úsilí vedlo k úspěchu, když se dozvěděla místo, kde skutečně sídlí rodina Gordinů i to, že se před několika měsíci vrátila jejich dcera.

Ještě před polednem dorazila k honosnému domu, který odpovídal popisu.

„Přejete si?“ zeptala se žena, možná služebná, která otevřela rozměrné dveře.

„Ano, chtěla bych navštívit paní Helien,“ odvětila Marien.

„A koho mám ohlásit?“ zeptala se žena se zájmem.

„Jsem Marien a nesu vzkaz od jejího přítele.“

„Pojďte tedy dovnitř,“ odvětila žena a uvolnila Marien průchod, „sdělím paní, že tu na ni čekáte,“ dodala a ukázala na dlouhou dřevěnou lavici.

Marien si sedla a čekala.

Sama byla zvědavá, jak vypadá žena provdaná za muže jejích snů. Zda je vskutku tak krásná, jak o ní Rasam vyprávěl, a v čem je lepší nežli ona. Byť se mu snažila číst jeho vzpomínky, nikdy ji pořádně nespátřila, jen siluetu či stín, který se mihnul v záchvěvu ostatních vzpomínek.

„Paní vás očekává,“ vyrušila ji ze zamyšlení další žena, více upravená v podstatně dražších šatech.

Marien opustila strohou místnost a vstoupila do chodby zdobené mnoha obrazy, lemované tuctem dveří. Vystoupali po schodišti do dalšího patra, kde ji žena uvedla do rozlehlé společenské místnosti. Možná to byla knihovna, možná místo pro oddech, možná jen malý audienční sál, přesto byl úchvatný a honosně zdobený. Marien musela připustit, že rodina Rasamovy ženy byla vskutku zámožná, pokud si mohla dovolit takovýto dům.

„Posílá tě on, že?“ zaslechla za svými zády ženský hlas.

Ženský hlas, který znala, který zde rozhodně nečekala. A ještě dříve, než se otočila, než spatřila onu tvář, věděla, kdo je s ní v této místnosti. Žena, která patřila k těm nejnadanějším, přesto se uchýlila k temné magii, a proto byla zavržena, vyobcována z řad svých družek, byť patřila k šesti nejvýše postaveným.

„Meredis,“ stačila pouze hlesnout, než ji odmrštilo silné kouzlo na stěnu místnosti.

„Vítám tě, Marien,“ odvětila Meredith a dalším kouzlem ji odmrštila na druhou stranou.

Poraněná a otfesená Marien se jen s obtížemi zvedala ze země.

„Co tu děláš?“ hlesla nechápavě, když se konečně postavila na nohy.

Dobře věděla, že soupeřit s Meredith v ovládání magie a smrtelných útoků nemohla. Potřebovala ji jen zaměstnat, aby mohla zmizet daleko odsud a varovat Rasama.

„Co myslíš, že bych tu měla dělat,“ odvětila Meredith pobaveně.

Marien jí však nevěnovala pozornost. Nezajímalo ji, jak kouzelnice, kterou Elorien vykázala z paláce, odpoví. To jediné, o co jí šlo, bylo těch několik okamžiků, aby mohla potichu pronést formuli přemísťovacího kouzla. A byť slova pronesla správně, nic z toho, co mělo následovat, se nestalo.

„Odsud tak snadno neodletíš,“ pronesla Meredith s pobavením a po dalších slovech ji odmrštila vstříc protilehlé stěně.

„Proč tu jsi?“ zeptala se Marien, nyní zcela soustředěna na odpověď, „co jsi udělala s Rasamovou ženou?“

„Co jsem udělala s jeho ženou?“ opakovala Meredith pobaveně.

„Zabila jsi ji?“

„Jak bych mohla, to bych musela spáchat sebevraždu.“

Marien nevěřicně hleděla do Meredisiných očí a s hrůzou pochopila vše, o co tu šlo. Rasam vůbec netušil, za koho jej oženili a už vůbec neměl nejmenší podezření, že skutečným vrahem starého krále byla jeho žena. Žena, která se ve skutečnosti nejmenovala Helien, ale Meredis Noistro.

„Kouzelnice nejsi zrovna nejnadanější, ale čist myšlenky dovedeš,“ pronesla Meredis pobaveně.

„Alespoň nezneužívám magii tak jako ty,“ odvětila Marien s pohrdáním.

„Co ty víš o magii, o její síle a skutečné moci, kterou vládne. Nevíš nic, ani odvar toho, co nabízí a čím se za ni platí. Elorien nás naučila jen to, čemu chtěla, a většinu podstaty nám zatajila. To ona nás zneužila,“ ohradila se Meredis.

„Nemáš právo ji soudit,“ namítla Marien, které se opět podařilo postavit na vlastní nohy, „poskytla ti domov a naučila tě umění, o němž se jiným ani nezdá.“

„A ještě více toho před námi zatajila,“ odvětila Meredis s opovržením a chystala se k dalšímu kouzlu, když se Marien rozeběhla ve snaze proskočit oknem ven z této místnosti.

Ihned poté byla rozhodnuta vyslovit slova přemísťovacího kouzla a zmizet pryč, aby mohla varovat Rasama, že to celé, v čem žil, byla velká lež a promyšlená past, která na něj byla připravena.

Nic z toho však nedokončila. Ještě dříve, než stačila doběhnout k pootevřenému oknu, ocitnula se ve vzduchu, uchopena cizí silou, která jí znemožňovala promluvit a ztěžovala jí dýchání. Pohlédla ke svému tělu, omotanému trnovými šlahouny, zarývajícími se do měkké kůže. Chtěla vykřiknout bolestí, ale nevydala jedinou hlásku.

„Ty už nikam nepůjdeš,“ zaslechla Meredisin hlas a koutkem oka spatřila, že se v místnosti objevil kdosi v purpurovém plášti.

V místnosti se zjevil Abenor, který zde byl po celou dobu, jen ze sebe sejmul kouzlo neviditelnosti. Se zájmem naslouchal jejich rozhovoru a především bránil Marien v úspěšném dokončení kouzel.

Byla lapena bez možnosti úniku, bez možnosti varovat Rasama, že je pro něj přichystána lež, které nedokáže uniknout. Její mysl ovládla zlost nad sama sebou, nad svou naivitou a hloupostí, způsobenými domýšlivostí. Vskutku se domnívala, jak snadno vykoná svěřený úkol, místo toho, aby byla opatrnější a předvídavější. A nyní platí daň, kterou sama zaplatit nedokáže. Největší díl zaplatí Rasam za to, že ji důvěřoval, za to, že v ni věřil, že k ní cítil zakázané city. Zaplatí svou cti, hrdosti i životem a za to ji bude do posledního svého dechu nenávidět.

„Přinesla mi vzkaz,“ pronesla Meredis a posadila se do čalouněného křesla.

„Vím,“ odvětil Abenor a přistoupil k jejímu svázanému tělu.

Vždy mu dělalo potěšení získávat z lidí informace. Byl v tom vskutku odborníkem. Měl rád čistou práci, žádné mučení ani trýznění. Mnohdy vyslýchaný ani nevěděl, kolik toho vlastně vypověděl. Stejně jako Marien, která pro něj byla otevřenou knihou bez jakýchkoliv tajemství.

* * *

Nízké hliněné domky s doškovými střechami nevypadaly nijak vábně. Zasazené blízko sebe, obklopené hlinou a bahnem připomínaly spíše příbytky pro hospodářská zvířata než lidská obydlí. Periferie měst vypadala všude stejně. A možná právě ona odrazovala lidi, kteří celý život prožili v náručí lesa, aby vůbec vstoupili hlouběji do kamenných částí, kde špína a zápach ještě sílí.

To jediné, co Rasamovi zpříjemňovalo zdejší pobyt, bylo nádherné počasí tohoto dne a pak očekávané setkání s jeho ženou. Neměl nejmenší tušení, jaké bude, zda o něj bude mít ještě zájem či zda se rozejdou každý svým směrem, ale to mu bylo jedno. Byl tu proto, aby dodržel svůj slib, aby zjistil, zda Helien za jeho selhání netrpěla příliš.

Seděl na okraji malého tržiště a opřen o stěnu dřevěného přístřešku sledoval snažení několika obchodníků prodat výhodně své zboží. Přitom jeho myšlenky patřily Marien. Věděl, že se s ní již rozloučil, a podle všeho ji dnes již neuvidí. Přesto si přál, aby ještě jednou dorazila, aby ji mohl ještě jednou spatřit a poděkovat za její pomoc. Dobře věděl, že on by měl velké problémy vůbec do Garaminu vstoupit, natož pak vyptávat se na svou ženu a hledat její dům. Chtěl ji ještě jednou spatřit, ale bylo to jen přání, které se mu patrně nevyplní.

Rozhlédl se kolem, když jeho pohled upoutala žena oděná v modrobílém oděvu, žena, jejíž tvář velmi dobře znal. Marien to dokázala a předala vzkaz, protože na okraji tržiště stála Helien. Rozhlížela se ve snaze mezi lidmi sročenými na tržišti nalézt svého muže.

Pomalů vstal a vyrazil jí naproti.

Konečně si jej všimla, konečně i ona vykročila vstříc svému muži.

Sledoval usmívající se tvář, přesto cítil, že vše není tak, jak by se na první pohled mohlo zdát. Její oči byly jiné. Nezračila se v nich radost z jejich setkání, ani překvapení, že stále ještě žije. Možná dříve by si toho nevšiml, ale trpaslíci jej v tomto ohledu mnohému naučili. A nyní pochopil, že to jediné, co se za jejíma očima nachází, je pouhopouhá přetvářka. Zastavil se, upozorněn drobným tlakem na svých prsou, když jej varovala pulzující runa. S obavou se ohlédl kolem, zda nespátří purpurové hábity azarijských mágů, ale ničeho podezřelého si nevšiml. Na tržišti vládl běžný ruch jako každý jiný den.

„Nevěřila jsem, že jsi živý,“ pronesla Helien, když mu stanula tváří v tvář, „myslela jsem, že je to jen nějaký hloupý žert.“

„Ale nakonec jsi přišla,“ odvětil a objal ji.

Ani nyní necítil žádnou vřelost, žádné nadšení z jejich opětovného setkání. Často si představoval, jaké to bude, zda mu jeho žena skočí do náruče, či naopak, zda mu vyčte vše, co kvůli němu musela podstoupit. Cokoliv by bylo lepší než tento chlad a odměřenost, na které nebyl připraven. A také na stále sílící varování runy, které bylo stejně silné jako při setkání s Labrosem.

Cítil, že se ocitli v pasti.

Jistě Helien sledovali a nyní se koutkem oka rozhlížel po okolí, odkud přijde útok. Musel být hlupák, když si namlouval, že to bude takto jednoduché.

„Přišla jsem, protože ta žena vypadala přesvědčivě,“ zhodnotila Helien a pomalu uchopila Rasamovy ruce.

„Moc mi pomohla,“ přiznal Rasam.

Vložil ruce do jejích dlaní s pohledem upřeným za její záda, do míst, odkud přišla.

A náhle sebou trhnul rukou a oddálil ji od své ženy. Škrábala ho něčím ostrým, snad prstenem, který měla obráceně nasazený na prstu, a nyní mu z rány stékaly malé kapky krve.

„Promiň,“ odvětila provinile, „to jsem nechtěla,“ dodala se soucivnou tváří. Chtěl odvětit, že se nic nestalo, ale jediný pohled mu stačil, aby rozpoznal, že to nebyla náhoda, že jej škrábala úmyslně. I nyní měla nasazenou masku, dokonalou přetvářku svých skutečných úmyslů a pohnutek. Ale proč? A pak pocítil tu horkost, stoupanou až k rameni a rozlévající se po celém jeho těle.

„Cos to udělala? Ty jsi mě otráвила?“ hlesl, když pocítil slabost a závrat.

„Co to povídáš?“ ohradila se z takového nařknutí.

Přestože jej jed téměř celého ochromil, stále ještě neztratil vědomí. Věděl však, že není schopen žádného pohybu a brzy možná ani žádného slova. Nevěřicně sledoval podivný úsměv své ženy, než si všiml pohybu kolem tržiště. Všechny okolní uličky obsadili královští vojáci s kušemi mířícími jeho směrem.

„Proč?“ hlesl nechápavě, „proč jsi mě zradila, Helien?“

„Už nikdy mě neoslovuj tímto jménem,“ ohradila se jeho žena, „Jmenuji se Meredis.“

„O čem to mluvíš? Jsi Helien, moje žena a já jsem tvůj manžel!“

„Ubožáku,“ odvětila Meredis pohrdavě, „jsi jen obětní beránek, který mi měl pomoci splnit můj úkol. Hlupák, kterého nebylo těžké využít.“

„Jaký úkol?“ zeptal se, i když tušil, jaká bude odpověď.

„*To já jsem mu otráвила pokrm, ty hlupáku,*“ ozvalo se v jeho mysli, „*to já jsem zavraždila toho senilního starce.*“

„To není možné, vždyť jsem jej pokaždé ochutnával,“ odmítal Rasam s nechápavým pohledem upřeným do chladných a vypočítavých očí ženy, které věřil.

„Hlupáku,“ pronesla Meredis povýšenecky, „*celé měsíce jsem ti dávala do nápojů extrakt, abys byl proti jedu imunní,*“ zaznělo opět pouze v jeho mysli.

Mluvila pravdu, což potvrzovaly její oči.

Teprve nyní mu to vše docházelo, všechny otázky byly zodpovězeny a zamotané nitě rozpleteny. A byť to nyní věděl, stejně nikdo neuvěří, že by tato žena s andělskou tváří mohla být vražedkyní. I nyní, obklopena desítkami vojáků, sděluje nahlas jen to, co uzná za vhodné. Nikdo z nich neuslyší její slova, která zaznívají v jeho mysli, slova přiznání, že právě ona stojí za úkladnou vraždou milovaného krále.

Cítil stále silnější vliv jedu, který mu zákeřně vpravila do těla, a pomalu si uvědomoval, že prohrál. Navíc spatřil cosi, čím byl skutečně zaražen. Jeho žena pronášela slova, která slyšel pouze z úst kouzelnice.

„Kdo jsi?“ zeptal se tišším hlasem, než doufal.

Otrava již prostoupila skrze celé jeho tělo a začala mu stále více svírat hrdlo. O to více úsilí musel vynaložit pro každé nadechnutí a jeho hlasivky pomalu ztrácely na síle.

„Byl jsi v paláci elfí čarodějky,“ odvětila Meredis, neboť právě to a mnoho jiného jí odhalilo vědomí Marien, „a tam jsi spatřil osamocenou šestou stolicí. To bývalo mé místo.“

Chtěl nevěřicně zavrtět hlavou, ale neučinil jediný pohyb. To přeci nemohla být pravda. Musel to být zlý sen, z něhož se brzy probudí, jen noční můra, která se s východem nového dne rozplyne.

„Spoutejte ho,“ zaslechl mužský hlas.

Pohnul očima, aby spatřil purpurový hábit azarijského mága, který se zjevil v místech, kde ještě před chvílí nikdo nebyl.

Elorien měla pravdu, když jej varovala. A on byl hlupák, když ji neposlechl. Byla to past, důmyslně připravená a její strážci jen trpělivě vyčkávali, zda se chytí. A on je nezklamal.

„Co jste udělali s Marien?“ vyhrkl ze sebe snad poslední slova, kterých byl schopen.

„O tu už se starat nemusíš,“ odvětila Meredis.

Chtěl ještě něco říci, ale sevřené hrdlo mu sotva dovolovalo dýchat. Chtěl pozvednout meč a proklát jí srdce, chtěl učinit mnoho věcí, ale nezmohl se na nic. Jeho tělo jej neposlouchalo.

Mohl jen sledovat, jak na něj azarijský mág zkouší hned několik kouzel, než podlehl síle jedu a ztratil vědomí.

„Elorien odvedla dobrou práci,“ zhodnotil Abenor, když se i nejsilnější přemístovací kouzlo minulo účinkem.

„Tak jej převezeme vzdušným korábem,“ naznačila Meredis jediný vhodný způsob přepravy.

Dobře věděla, že i kdyby runy vepsané do kůže odřezali, nic by na Rasamově odolnosti nezměnili a běžnými cestami se ji cestovat nechtělo. I tak bude plavba vzdušným korábem trvat déle, než původně doufala, ale přesto podstatně kratší dobu než po zemi. Navíc byla konečně spokojena, že její dočasné přebývání v tomto městě končí a ona se bude moci vrátit do blízkosti krále, který ji zahrnoval nezměrnou mírou přízně.

„Odneste jej na loď!“ rozkázal Abenor vojákům.

* * *

Pomaloučku začínal nenávidět probuzení, kdy nemohl svobodně vstát a promnout si oči. To nebylo dovoleno žádnému zajatci, o to méně tomu, kdo vzal život milovanému králi. Každý takový by byl svázán řetězy jako nebezpečné zvíře, dravá šelma, tak jako nyní on. Nejenže měl náramky na rukou a nohou, ale rovněž měl kolem krku širokou obruč připevněnou k nějaké tvrdé desce či sloupu. Jen odhadoval, protože se nedokázal téměř pohnout, aby zjistil více. Alespoň že ochromení způsobené silným jedem pomalu ustupovalo. První pohledy naznačovaly, že se nachází v malé neútluné místnosti, v níž nebyl sám. U protější strany stáli na stráž dva vojáci jeho veličenstva. Meredis patrně nehodlala nic ponechat náhodě.

Snažil se v tomto šeru spatřit více, ale mnoho toho neviděl. Nebyla zde žádná lampa a dle prvních postřehů venku vládla noc. Vojáci na stráž však jistě vidí jako za dne. To bylo to nejmenší, co pro ně mohla Meredis vykonat.

Podle vůně napuštěného dřeva, nezaměnitelného vrzání a dalších zvláštních zvuků, nepravidelného kolébání i nepřehlédnutelné přítomnosti silného větru a chladu pochopil, že se nachází na palubě vzdušného korábu. Mágové museli být rozlíceni, že jej nemohli přenést před krále za pomoci magie. Bylo ironické, že se v situaci, v níž se ocitl, pousmál. Byl to jen důkaz bezmoci, v níž se nacházel, plně si vědom toho, že je vezen na smrt a již nic s tím neudělá. Jediné, o čem může rozhodnout, je zda zemře se vztyčenou hlavou nebo zcela pokořen.

Z dlouhého rozjímání nad osudem svým i nebohé Marien jej vyrušil zvuk předznamenávající otevírání dveří. Původně si myslel, že jej přijde navštívit jeho ženuška či Azarijec, aby mu sdělili, co jej v brzkých dnech čeká. Místo toho do místnosti vstoupili dva další vojáci. Rasam měl za to, že jde o výměnu stráží, ale následně okamžiky jej vyvedly z omylu. Muži přistoupili ke strážcům a nečekaně a velmi rychle je zabili. Dali si záležet, aby vše proběhlo v naprosté tichosti, aby nezarachotila zbroj, když bezvládná těla pomalu ukládali na zem.

Poté se ve spěchu otočili a začali Rasamovi odemykat pouta.

„Derkone,“ vyslovil jméno starého generála, kterému velel ještě v době, kdy býval prvním rytířem krále.

„Pane, nemáme moc času,“ odvětil Derkon, když odemknul obruč obepínající krk.

„Proč mi pomáháte?“ zeptal se s vědomím, že si tímto činem oba muži vyslouží trest smrti.

„Já vím, že jste krále nezabil. Víme, že to byla ona na přání Ulgara,“ odvětil bývalý generál, „nezasloužíte si mučení a smrt, které pro vás nechal nový král připravit.“

Rasam si sáhl na uvolněný krk a několikrát si ho promnul. Stále se necítil svůj, nejspíše vlivem jedu, který ještě zcela neopustil jeho tělo. Přesto se dokázal pohybovat a i smysly se zdály být neotupeny.

„Tady máte své věci,“ pronesl druhý muž a podával Rasamovi svázaný plášť, v němž našel všechny dary paní Elorien.

„Počkejte, až odejdeme. Založíme na přídí požár, abyste měl dostatek času nepozorovaně opustit loď. Letíme nízko nad stromy, takže je velká šance, že větve zpomalí váš pád. Navíc na zádi je mnoho lan, která můžete použít,“ poradil mu Derkon a bez dalších slov opustil i se svým druhem kajutu.

„Děkuji,“ pronesl tiše Rasam.

Oblečený a se všemi zbraněmi stanul před dveřmi a sledoval spodní palubu. Dlouhou dobu byl klid, než se na přídí rozezněl zvon bijící na poplach. Známý signál, když do lodi udeří blesk a zapálí část paluby. Nyní však žádná bouře nebyla. Rasam ve stínu schodiště v podpalubě vyčkal, až se vojáci na horní palubě přesunou na přídí. Rozhodně neměl v plánu jen tak opustit tento vzdušný koráb, jak mu radil starý Derkon.

Původně chtěl začít hledat komnaty Meredis, ale jakmile zaslechl zvony, svůj plán změnil. Uvědomil si, že poplach upozorní i ji a jejího Azarijského přítele. A co by udělal na jejich místě, kdyby poklidnou plavbu vzdušného korábu narušil poplach? Jistě by se šel ujistit, zda je převáženy vězeň v pořádku.

Proto nebyl vůbec překvapený, když zaslechl dva zvuky předznamenávající přemístovací kouzlo. Možná jej překvapilo jen to, jak byli mágové líní, že nesešli těch několik schodů, pod nimiž čekal.

Takto se natočil ke dveřím kajuty, aby spatřil nejdříve Meredis a poté i Azarijského mága, jak nevěřicně civí na svěšená pouta.

Než stačili cokoliv říci, vrhl Rasam černou dýkou a zabodl ji Meredis přímo do zad.

A stejně rychle zmizel v nenávratnu i Azarijský mág.

I Meredis chtěla cosi pronést, ale nevydala z hrdla jediné slovo, jediný zvuk. Teprve nyní Rasam pochopil moc této dýky. Kdyby mu o tom řekla elfí paní více, jistě by se tolik neobával, že Labros promluví.

„Co jste udělali s Marien!“ křikl, ale Meredis jen zachroptěla.

Všiml si, jak stříbřité žíly pokrývají celé její tělo. Vytrhl dýku v domnění, že proces zastaví a umožní Meredis mluvit. Nic se však nezměnilo, i když dýku vytáhl. Stříbrné žíly pokryly celé tělo a Meredis vydechla naposledy.

„Edoes!“ zvolal Rasam vztekale a vyšel z kajuty.

Místo dýky svíral v ruce meč a kráčel k přídí.

Nezajímali jej vojáci hasící požár, ani strážce, které si jej všimly. Kráčel přímo k veliteli vojáků, vydávajícímu jasné povely, aby zabránil zřícení vzdušného korábu.

V temnu noci, oslněný šlehajícími plameny si jej všiml příliš pozdě, až ve chvíli, kdy mu Rasam přiložil hrot čepele ke krku.

„Jestli nechcete, aby zemřel, haste požár a nás si nevšímejte!“ zvolal Rasam k ostatním mužům a pokynul jejich veliteli, aby šel před ním k zádi.

Byť na něj mířilo hned několik kuší, žádná z nich nevystřelila.

Když dorazili ke schodišti, ukázal Rasam směrem ke kajutě, kde na zemi leželo nehybné tělo Meredis. Velitel neřekl jediné slovo, ale z výrazu jeho tváře rozpoznal strach.

„Chci, abys věděl, že ti mágové nepomohou. Ten druhý raději zmizel, aby nedopadl stejně. A rovněž chci, abys věděl, že tě zabiji, pokud pro mne nebudeš užitečný,“ pronesl Rasam až ledově klidným hlasem.

„Nechci zemřít,“ přiznal velitel při pohledu na tělo ženy, které dopřával sluchu samotný král.

„Střežil jsi dům, v němž přebývala?“

„Ano,“ odvětil velitel.

„Pak jistě víš, že tam přišla žena se vzkazem.“

„Ano, vím.“

„Co se s ní stalo?“ zeptal se Rasam a přitlačil čepel k velitelovu krku.

„Byla naložena na jiný vzdušný koráb,“ odvětil velitel.

„Kam měla namířeno?“ pokračoval Rasam ve vyzvídání.

Zdálo se mu zvláštní, že je nepřevážejí společně, aby stanuli před králem a zpovídali se ze svých činů. A kam to vůbec chtěla Meredis nebohou Marien poslat?

„Do Sorony.“

„Do Sorony?“ zopakoval Rasam.

Jen při vyslovení tohoto jména se zachvěl jako by na něj sáhla samotná smrt. Vězení, umístěné uprostřed hlubokého lesa, obklopeného smečkami trigarů, kam byli shazováni odsouzenci na doživotí. Bylo stále mnoho měst, která odmítala trest smrti, především ta, kde měli velký vliv kněží z Maradatu. Zdálo by se, že byli milosrdní, ale opak byl pravdou. Pro kohokoliv byla smrt vykoupením ve srovnání s doživotím v Soroně. A to především pro mágy, neboť právě tam, pod silou nelitostných modliteb bohyně Edoes, jim magie nebyla nic platná.

„Běž,“ pronesl Rasam a oddálil ostří od velitelova krku.

Jakmile se velitel ztratil z dohledu, přemístil se na záď a shodil několik lan přes okraj. Jeden z konců se dotýkal korun těch nejvyšších stromů. Přelezl zábradlí a začal lézt dolů, aby se následně pustil a doufal, že jej větve zbrzdí dříve, než si poláme kosti v těle.

* * *

Kernivel, dříve nevýznamná pevnost, nyní sídlo Ulgara I., velekrále lesního království Tarandin, nejstřeženější místo v království. Nejen Abenor, ale i ostatní kouzelníci byli překvapeni, když se po dokončení přemístovacího kouzla neocitnuli v jim známé a útulné místnosti, ale v malém audienčním sále, obklopeni téměř tuctem králových stráží.

„Vaše jméno a důvod návštěvy krále?“ zaslechl Azarijský mág dříve, než se stačil rozhlédnout.

„Jmenuji se Abenor,“ odvětil mág a povýsenecky shlédl na vojáka.

„Ach tak,“ odvětil velitel stráží a ukázal ke dveřím, „král vás již očekává.“

Abenor se pousmál, aby připomněl svou nadřazenost, ale uvnitř radostný nebyl.

To, že jej král očekával, nebylo nic překvapivého. Jenže neočekával pouze jeho, ale také zbožňovanou Meredis a především pak Rasama, k němuž pociťoval bezmeznou nenávist. A nyní i Abenor sdílel královu nesnášenlivost k muži, kterému se již podruhé podařilo vysvobodit ze zajetí. Jenže to bude právě on, kdo bude muset královi tuto situaci vysvětlit. A také sdělit, že jeho milenka byla zabita. Neviděl ji sice zemřít, ale dobře věděl, co ji zranilo a že jí nepomůže nic, ani zázrak.

Bude muset použít vysoké umění diplomacie, aby králi vše postupně vysvětlil a zmírnil rozmrzelost a vztek, které jím budou lomcovat. Důležité je správné načasování a vhodná volba slov. Bude li úspěšný, možná se mu podaří z této nemilé situace vytěžit mnohem více, než v co doufá.

Stále ještě zamyšlen nad nejvhodnějšími slovními obraty vstoupil do velké audienční místnosti. I zde bylo mnoho věcí jinak, než tomu bývalo dříve. Především samotný trůn již nebyl situován u vzdálené stěny, ale stál uprostřed sálu. Kolem něj, ve vzdálenosti nejméně dvaceti kroků stálo v kruhu na padesát stráží, bránících přiblížit se ke králi. A výjimku neučinili ani pro Abenora, nejvěrnějšího mága Jeho Veličenstva.

Udivený kouzelník se rozhlédl po místnosti, kde podél samotných stěn stáli další vojáci, vybaveni kušemi a halapartnami, střežící hlavní vstup. Byli tu také další čtyři Azarijští kouzelníci, které mírnou úklonou pozdravil. Tím byl možná překvapený ze všeho nejvíce, a byť se snažil rozpoznat, kteří z jeho bratrů to jsou, stíny dlouhých kápí mu neumožnily pohlédnout jim do tváří.

„Abenore, příteli, rád tě vidím,“ pronesl král přátelsky.

Nebylo pochyb, že je v dobrém rozmaru. Možná to způsobil pokrm, který do sebe soukal ze stříbrného tácu, či lahodný mok, ukrývající se v číši, kterou svíral v ruce.

„Vaše Veličenstvo,“ odvětil mág s uctivou úklonou.

„Konečně škemrá o život, nebo je nemluvný jako posledně?“ tázal se král se zájmem a z plna hrdla se napil vína, jehož zbytky mu stékaly po tváři.

Abenor jej sledoval a náhle nevěděl, co říci.

Připravoval si projev, kde by nejprve králi sdělil, že se jim Rasama podařilo chytit, přičemž ztráty byly vskutku obrovské. Poté by mu potvrdil, že byl úhlavní nepřítel koruny ve styku s elfí čarodějkou, která mu do kůže vepsala prastaré elfí runy, chránící jejich nositele před magií. Pokusil by se zveličit sílu nepřitele a vykreslit jej jako zrozeného zabijáka. A teprve, až by byl král ztotožněn s touto představou, s lítostí by mu sdělil, že se Rasamovi podařilo utéci a nejen to, že se na svém útěku zákeřně zavraždil Meredis. Co bylo platné, že se v tom Rasamovi snažil zabránit, že se snažil Rasama pronásledovat.

„Tak nás nenápij, starý brachu, a vyprávěj nám o jeho novém utrpení,“ vybídnul jej král.

„Můj pane, podařilo se nám chytit nejnebezpečnějšího muže království,“ snažil se navázat na svůj připravený proslov, „a musím zde říci, že to nebylo nijak snadné,“ zhodnotil Abenor a nadechoval se k pronesení další věty.

„To nám je jasné, jinak bychom tě tím úkolem nepověřili,“ odvětil král, „ale pověz, jak jej má milá Meredis mučí, aby si vynahradila dny strávené našim odloučením?“

Abenor pocítil záchvěv paniky. Zde nebylo mnoho prostoru pro diplomatické manévrování a hrátky s důrazem na vhodně vybraná slova. Byla to přímá otázka a král nečekal nic jiného nežli přímou odpověď.

„Můj pane, nedokážu si vysvětlit, jak je to možné, ale Rasam nám uprchnul,“ vyhrkl ze sebe Abenor.

„Cože!“ vykřikl rozzlobeně král.

Zkušený mág však mlčel. Dobře věděl, že další slova by jen přilila olej do plamenů, které mladému králi šlehalý z očí.

„Jak? Jak se mu to mohlo podařit?“ zuřil král a zlostí zahodil stříbrný tác i se zbytkem pokrmu.

„To nevím,“ přiznal Abenor, byť byl přesvědčen, že mu musel někdo pomoci.

Možná někdo z vojáků na palubě, mezi nimiž mohli být ukrytí i tací, kteří nijak neskrývali své sympatie k dřívějšímu prvnímu rytíři krále. Fakticky býval jejich nejvyšším velitelem. Nebo mohla Rasamovi pomoci nějaká Elorienina čubka. Nebylo tajemstvím, že měla kolem sebe mnoho kouzelníků, zdatnějších než ta, která přinesla vzkaz do Garaminu.

„A co tu děláš?! Jak to, že jej nepronásleduješ?“

„Jak rozkazujete, můj pane,“ odvětil Abenor a již se měl k odchodu.

„Počkej!“ zadržel jej král, „kde je vlastně Meredis, když vám Rasam unikl?“

Abenor se pomalu otočil. Tak pomalu, aby měl co nejvíce času zvážít, co králi odpoví. Už doufal, že se právě tomuto okamžiku vyhne, že nebude muset odpovídat právě na tuto otázku. Nemohl králi sdělit, že ji viděl zraněnou a raději uprchl stejně rychle, jako když spatřil Labrosovo mrtvé tělo. Král by mu nikdy neodpustil, že jí nepomohl a nechal jiv moci toho nelítostného vraha.

„Meredis mu je na stopě,“ odvětil nakonec.

Vycítil, že není vhodný okamžik sdělit králi tak bolestnou zprávu. Tím by se mohl neprávem ocitnout v jeho nemilosti a velmi těžko by pak zpět získával jeho přízeň a důvěru. Raději mu nyní zalže a pokusí se Rasama nalézt a teprve poté, jakmile jej ke králi dovede, sdělí mu k jeho zármutku, že Rasam zabil Meredis. Poté se veškerá králova zloba snese na hlavu jediného muže. A Abenor jím rozhodně nebude.

„On lže, můj pane,“ ozval se hlas jednoho z azarijských mágů, „Meredis je mrtvá!“

Pobledlý Abenor se ohlédl za hlasem, který velmi dobře znal, jehož majiteli sám pomohl vystoupat vzhůru a zasednout v kolegiu mágů. Za hlasem jeho učně Dumara.

„Je to pravda?“ zeptal se král se strnulým výrazem v tváři.

Abenor neodpověděl.

Z jeho úst vyšlo několik rychlých slov, která mu již mnohokrát zachránila život. Nyní jej však neobklopila bělostná záře a neocitl se na jiném místě, nýbrž stále setrval v blízkosti krále, v němž rostla zloba.

„Snaží se uprchnout!“ varoval Dumar a král pouze pozvedl paži, načež sálem zazněl zvuk uvolněných tětív.

„Můj pane?!“ vyhrkl Abenor, když pohlédl na svou hrud', z níž trčelo několik šipek.

Více již nepromluvil, jen se jeho tělo pomalu sesulo k zemi.

Jeden z vojáků držících stráž kolem krále se k mágovi sehnul a potvrdil jeho skon.

„Najděte Rasama a přineste mi jeho hlavu!“ rozkázal král azarijským mágům.

„Tak se stane, můj králi,“ odvětil Dumar a jako první opustil audienční místnost.

* * *

To první, co Marien pocítila, když pomalu přicházela k vědomí, byl chlad pout, sucho v ústech a necitlivost jazyka. Ani nemusela otevírat oči, aby poznala, že jí na jazyk připevnili kolík napuštěný v bylinném roztoku. Byl to nejjednodušší způsob, jak znemožnit mágům pronést jediné slůvko, vyslovit jedinou magickou formuli. A než oči skutečně otevřela, uvědomila si, že je kýmsi nesena.

Byli to dva vojáci, kteří jí položili na lavici a začali jí skrz pouta protahovat silné lano. Snažila se vzepřít, ale provazy se pouze o to více zaryly do její kůže. Brzy pochopila, že se nachází na palubě ohromného vzdušného korábu.

„*Jak se sem dostala?*“ pomyslela a snažila se vzpomenout na poslední události.

„*Meredit*“ vzpomenu na marný boj proti mocnější kouzelnici i nečekanou přítomnost Azarijského mága.

Byla to past, z níž nebylo cesty nazpět.

„*Kde je Rasam?*“ uvědomila si s obavou, neboť dobře věděla, že ani Meredith, ani azarijský mág nečekali na ni, ale pouze a jenom na něho.

A ona, místo toho aby mu pomohla, tak jim ještě pod silou kouzel sdělila, kde jej naleznou. Nemohlo být těžké zajmout jej, když v bláhovém domnění čekal na svou ženu a místo toho mu vyšla vstříc nejkřutější čarodějnice Miepy.

„Z tebe tam dole budou mít obzvlášť radost,“ pronesl jeden z vojáků, když pohlédl na rozlehlé město rozprostírající se pod nimi.

„Abych nezapomněl,“ promluvil i velitel korábu, stojící nedaleko Marien, „měl jsem vyřídít, pokud by ses probírala ještě na palubě, vzkaz od paní Meredis. Velice ti děkuje za vydání Rasama. Bylo to prý snadnější, než doufala. Nyní s ním směřuje ke králi, který pro něj přichystal veřejnou popravu. Části jeho těla pak nechá rozvést na vysokých kopích po celém království pro výstrahu ostatním,“ dodal s úsměvem a pokynul oběma mužům, aby ji přehodili přes palubu.

Lano se napnulo a zcela spoutaná začala pozvolna klesat společně s dalšími balíky, připevněnými k pultu lan.

Chvilí hleděla na spodní část vzdušného korábu, než pohlédla dolů, aby v jediném okamžiku vše pochopila.

„*Sorona*,“ problesklo jí hlavou a ona sebou začala instinktivně vrtět, jako by jí to snad pomohlo rozvázat provazy.

Nic z toho však nezabránilo jejímu pádu na zem, když vojáci povolili druhou stranu lan a ta vyklouzla a uvolnila náklad, který dvakrát do úplňku měsíce nad věznicí přiváželi.

Cítila se otřesena z pádu a byla svázána příliš dobře, než aby se jí podařilo vstát.

A tak jen přihlížela, jak ji jeden z mužů chytá za provazy a zvedá ji jako ostatní balíky ležící kolem.

Nesli ji krátkými temnými uličkami plnými mnoha očí, než vstoupili na velké náměstí, kde ji položili před malou kamennou pyramidu jako ostatní zboží.

Vzhlédla vzhůru, aby na jejím vrcholu spatřila sedět obrovitého tvora.

Nebyl to člověk, ale jakýsi mutant, možná pokusný omyl Azarijských mágů při šlechtění Karunských mutantů. V každém případě to on byl vládcem tohoto místa, z něhož měli strach všichni, kdo o něm věděli.

„Ukažte mi ji,“ zvolal hlubokým hlasem, když prstem ukázal přímo na ni.

Silné ruce ji vyzvedly výše, aby měl jejich vůdce lepší výhled.

„Zbavte ji toho,“ zaznělo z jeho úst a někdo stojící vedle ní jí sejmul kolik svírající jazyk.

Konečně mohla polknout, konečně se mohla pokusit říci nějaké slovo. I ona ale věděla, že v Soroně žádná magie fungovat nebude. Právě proto ji kněží z Maradatu vybudovali, aby zde mohli věznit kromě vrahů a nebezpečných lidí i nepohodlné kouzelníky, kteří do té doby byli mimo jakýkoliv zákon. Ti však zde neměli šanci přežít déle jak několik dní.

Navíc stále ještě cítila sílu bylin, takže byl jazyk zcela nehybný, neschopný jakýchkoliv srozumitelných zvuků. Byla ráda, že jej vůbec dokázala zasunout zpět do úst a konečně je zavřít.

„Rozvažte ji!“ rozkázal tvor.

Pomalu ji zbavili všech provazů, které pečlivě smotali a položili před svého vládce.

Konečně se mohla rozhlédnout a částečně protáhnout, byť ji stále pevně drželi dva silní muži. Byli tu lidé, ale rovněž i kříženci všeho druhu, ti nejhorší, pro které nebyla cesta jiné napravy. Nikdo jiný zde přežít nemohl. Co nejdále od pyramidy se krčily vyzábělé stíny, jejichž čas již nemilosrdně pomíjel. Jak dlouho asi vydrží ona?

„Svlečte ji!“ přikázal vůdce a ukázal na její oblečení.

Snažila se bránit, když z ní strhávali šaty, ale sílu čtyř paží překonat nedokázala. Než se nadála, byla zcela nahá, držena ve vzduchu na odív všem okolo. Vnímala jejich nadržené pohledy i poznámky několika mužů stojících přímo za ní. Byť se snažila být statečná a nedat na tváři znát žádné známky strachu, byla vyděšená do morku kostí.

„To je tvoje,“ kývl vládce k jednomu z mužů, který posbíral všechny její věci, a než je smotané zastrčil za svůj oděv, dlouze k nim přičichl.

Podle všeho, co mohla doposud spatřit, zde bylo oblečení velkou vzácností. Ti okolo sice nějaké části oděvů měli, spíše cáry, zakrývající malé části těla, ale ti dále od trůnu byli naopak zcela nahí.

„Jsem Egrinus, ale tak mne může nazývat jen hrstka vybraných,“ pronesl mutant, když sestoupil z pyramidy a ocitnul se tváří v tvář Marien, „ty mi ale budeš říkat Moje Výsosti, tak jako ti ostatní,“ doplnil a nasál její svěží vůni.

Bylo to něco zcela jiného než zápach tohoto místa, plný výkalů a potu. Voněla po bylinné koupeli a svěžím větru, kterého se zde nedostává nikomu, ani samotnému veličenstvu.

Marien mu chtěla odpovědět, ale její jazyk ji stále ještě neposlouchal. Snažila se vzepřít, když jí olízl tvář, ale silné paže jí ještě více oddálily její končetiny od těla. Bylo to nechutné a odporné. Cítila jeho smrdutý zápach i sliz jeho slin, které jí přilnuly na tváři. Nevěděla, zda má brečet nebo rovnou zvracet.

„Jsi nová, a tak nevíš, jak to tu chodí,“ pronesl mutant, když si začal pohrávat s jejími řadry, „cokoliv přivezou vzdušné koráby, je mé,“ pronesl a jeho tvář se proměnila v nechutný škleb.

Pokusila se znovu vzepřít, ale mutant ji udeřil přímo do tváře.

„Tak dost!“ křikl a sevřel jí obličej.

Nebránila se. Nikdo ji nikdy takto neudeřil, nikdo ji nedrtil tvář tak silně, že jí málem praskla sanice.

„Pokud s tebou nebudu spokojen, odvrhnu tě a předhodím svému zástupci. A pokud ani on s tebou nebude spokojen, ocitneš se na samém dně, kde si tě dnem a nocí budou podávat ty nejpodřadnější stíny, které již velmi dlouho nepocítily jemnou kůži ženy. A věř, že to se ti opravdu libit nebude,“ dodal Egrinus a obrátil se, aby opět vystoupal na trůn.

Jakmile se pohodlně usadil, ještě chvíli se kochal pohledem na její nahé tělo, než ukázal k hloučku mužů.

„Dejte jí obojek s řetězem a přivažte ji k mé posteli!“ rozkázal.

Šest mužů šlo vykonat jeho vůli a on se mohl konečně věnovat třídění čerstvých potravin, které mu vzdušné koráby přivezly.

* * *

Čtyři muži v purpurových kutnách se zjeví před vzdušným přístavem v Garaminu. Jejich nečekaná přítomnost vzbudila rozruch mezi početnou skupinou lidí čekajících na odbavení jednoho ze vzdušných korábů. Žádný z mágů jim však nevěnoval více pozornosti, tři z nich se v překvapení rozhlíželi, kam je to jejich přítel přenesl.

„Někde začít musíme a my víme, že vypluli odtud.“

„Jak to, že to víme?“ zeptal se další z mágů, jehož hlas vypovídal o tom, že je spíše chlapec nežli dospělý muž.

„Abenor to měl ve své mysli,“ odvětil na vysvětlenou Dumar.

Sám byl překvapen, na co všechno jeho starý učitel nepomyslel, když stanul před králem. Konečně pochopil, jak mohl přežít jistou smrt v Labrosově pracovně i jeho další vyvážnutí z rukou toho zabijáka. Byla to prostá zbabělost, kterou Abenor chytře skrýval za svou výjimečností. Nic výjimečného však na tom starci Dumar neshledával. A jeho osud mu v tom dával pouze za pravdu.

„Nevím, jestli bylo rozumné odhalit králi, že mistr lhal,“ pronesl třetí z mágů.

„Jistěže bylo, Mernole!“ ohradil se Dumar, „nemůžeme zůstat stranou, aby odměnu sbírali jen ti staří a my se lopotili. Je to naše šance, která nám přinese vděk krále a tomu odpovídající postavení.“

„Jen říkám, že bych nerad skončil jako mistr,“ namítl Mernol a zbylí dva mágové jen přikyvovali.

„Pokud máš strach, nikdo ti nebrání, abys odešel,“ odvětil Dumar a sundal si kápi.

Vždycky to chtěl udělat, aby lidé, před nimiž se vznášel jen kousek nad zemí, poznali jeho tvář a zapamatovali si ji. Jeho mistr mu to však nikdy nedovolil. Nakonec pochopil, proč staří mágové neodhalovali své tváře před nikým jiným než před svými kolegy. Nechtěli, aby lidé znali jejich tváře a vyčítali jim jejich činy, které mnohdy způsobily více škody nežli užitku. Schovávali se tak za kolektivní tvář, kdy nikdo nemohl ukázat na jediného mága a říci, „ano, to byl on!“

„Já vás tedy raději opustím,“ odvětil jeden z mágů.

„Já také,“ přidal se druhý a oba záhy zmizeli.

„I ty odejdeš, Mernole?“ zeptal se Dumar.

„Ne, i když by bylo možná rozumnější následovat ty dva.“

„Myslíš?“ pronesl nesouhlasně jeho o něco starší přítel, „tím, že nyní zmizeli, se nijak nezbavili své odpovědnosti ke králi. On je viděl odcházet s námi a on se jich bude tázat, co učinili, aby našli vraha a pomstili jeho milenkou.“

Mernol si uvědomil krutost Dumarových slov. Měl ve všech ohledech pravdu. I tehdy, když tvrdil, že mistr je pouhý slaboch a lhář, i nyní, když hovořil o závazku ke králi. Přisahal mu věrnost všichni čtyři. To sice ještě netušili, jak se král zachová k jejich mistrovi, ale právě o to vážněji by tuto přísahu měli brát.

„Co máš tedy v plánu?“ zeptal se Mernol.

„V Abenorově mysli jsem uviděl vzpomínku na hořící vzdušný koráb. Stalo se tak před svítáním, takže budou někde na půl cesty mezi Garaminem a Kernivalem, kam měli namířeno. Musíme tedy najít poškozený vzdušný koráb ve vzduchu či jeho trosky na zemi.“

„A co potom? Chceš se postavit tváří v tvář vrahovi, který dokázal zabít velmistra Labrose i Meredis?“

„To rozhodně ne,“ odmítl Dumar, „jen se jej pokusíme nalézt a poté jej budeme nepozorovaně sledovat. Mezitím přivoláme dostatečný počet vojáků a připravíme mu past.“

„To zní jako plán,“ souhlasil Mernol a v dalším okamžiku se rozletěl za svým přítelem.

Kdykoliv jindy by si takto rychlého letu užíval a možná by se vznášel ještě výše, aby se mohl pustit střemhlav dolů. Nyní však soustředil svůj pohled na stopu, kterou za sebou zanechal vzdušný koráb. Nebylo to jednoduché kouzlo, ale on zbožňoval ta složitá, která si jeho vrstevníci a mnozí staří mágové nedokázali zapamatovat. Opovrhoval jimi, když museli listovat v almanachu a vzpomínat, jak se to kouzlo vůbec vyslovuje. Jen velmistr Labros nečetl ze svitků a knih, ale dokázal každé kouzlo vyslovit z patra. A bylo jedno, zda šlo o základní kouzlo, které se učili ti nejmladší učni, či složitější kouzlo, pro jehož vyvolání bylo zapotřebí vyslovení nejméně jednoho sta slov. On byl skutečným mistrem, nikoliv Abenor, který jen umě využíval své vychytralosti a bravurnosti mrštného jazyka, díky němuž tak úspěšně skrýval své slabosti.

Důmyslné stopovací kouzlo je zaneslo do nitra lesa, kde v korunách stromů spatřili ohořelé trosky vzdušného korábu. Oheň pohltit celou příď a podstatnou část levoboku. Jen nepatrná část zůstala netknutá, přesto bylo zřejmé, že koráb již nikdy nebude brázdit vzdušnými cestami.

„Nikdo tu není,“ pronesl Mernol zklamaně, když obhlédl hrozivě vyhlížející trosky.

„Tady ne,“ přisvědčil Dumar a prolétl korunami stromů do nitra lesa.

Mezi vysokým porostem divokých rostlin s širokými listy spatřil hlouček mužů debatujících v kruhu. Očekával jich daleko více, vždyť posádky vzdušných korábů čítaly od dvaceti i do jednoho sta členů. Před Dumarem však stálo pouze šest vojáků, kteří jako jediní tuto zkázu přežili.

„Tam jsou ostatní?“ zeptal se, když spatřil mnoho hrobů za jejich zády.

„Ano, pane,“ odpověděl jeden z mužů.

„A paní Meredis?“

„Tu jsme pohřbili zvlášť,“ odvětil voják a ukázal k mohutnému stromu, pod nímž obnažená hlína vydávala svědectví, že byl u kmene menší hrob.

Dumar se k němu pomalu přenesl a pronesl několik slov. Muži sledovali jeho počínání, a přesto nespátřili nic zvláštního. Jim ale nebylo dovoleno prohlédnout vrstvu hlíny a spatřit zahrabané tělo čarodějky. Dumar se chtěl přesvědčit, zda je to skutečně ona. A také byla. Ta, k níž i Labros hleděl s respektem, byla mrtvá. Rovněž mohl spatřit stříbřité žíly, které jí pokryly celé její tělo. Přesně tak, jak spatřil v Abenorově mysli.

„Co to je?“ zašeptal Mernol, který něco podobného viděl poprvé.

„To nevím,“ přiznal Dumar, „vím jen, že Meredis byla zasažena černou dýkou, kterou po ní Rasam vrhl.“

„To ti odhalila Abenorova mysl?“

„To bylo poslední, co spatřil, než utekl,“ potvrdil Dumar.

Odvolal kouzlo a přistoupil ke zbytku posádky.

Vojáci neskrývali úlevu, že je konečně někdo našel a nebudou muset cestovat hustým lesem a snažit se nalézt jakákoliv lidská obydlí. Navíc přítomnost kouzelníků slibovala pohodlné přenesení zpět do Garaminu, kde by se mohli hlásit u velitele přístavu.

„Vy tu máte nejvyšší hodnost?“ zeptal se Dumar nižšího velitele.

„Ano, pane, kapitán ani jeho zástupce nepřezili,“ odvětil muž.

Dumar se jej na nic více nezeptal. Položil mu ruku na čelo a pod silou dalšího kouzla mu vstoupil do mysli a sledoval každý okamžik, předcházející nehodě vzdušného korábu. Díky tomu mohl odhadnout, kdy došlo k požáru a rovněž kdy byla zavražděna Meredis.

Jakmile ruku oddálil, bez dalších slov či rozloučení zmizel stejně jako druhý mág.

„Tady někde opustil palubu,“ pronesl Dumar, obklopen hustým porostem.

„Žádné stopy tu nejsou,“ zhodnotil zklamaně Mernol.

„Asi to bude těžší, než jsme předpokládali,“ přiznal Dumar.

Nijak neskrýval své zklamání, že mu magie nemůže odhalit jakoukoliv stopu po Rasamovi. Runy, které měl podle Abenora na sobě, byly tedy daleko mocnější, než kdokoli předpokládal. Kam ale směřuje? Má nějaký další cíl nebo se pokusí zmizet z dosahu moci krále? Na tuto otázku asi nikdo jiný než Rasam odpovědět nemohl.

„Co teď?“ zeptal se Mernol.

„Pomůžeme vojákům v návratu do Garaminu a zalarmujeme veškeré posádky kolem tohoto lesa. Jakmile se znovu objeví, budeme to vědět jako první,“ odvětil Duram.

* * *

Celé tři dny trvalo Rasamovi, než se zcela zotavil a vzpamatoval, než vypudil ze svého těla jed, který jej činil slabým a malátným. Bylo to o to zákeřnější, že slabost přicházela nečekaně a zcela náhodně. Teprve, když se cítil zcela zdrav, vydal se potřeť ve svém životě do pohoří Sernor.

To ale nebyla nejtěžší část této cesty. Dobře věděl, že jakmile se mu podaří přivolat Shagrana, nebude průchod podél průsmyků nebezpečný. Daleko více se obával průchodu přes pohoří oddělující velký les království Tarandin od Severního lesa, území ovládaného kněžími z Maradatu.

Právě v jeho severním cípu se nacházelo staré kamenné město obehnané vysokými hradbami, které před několika generacemi vypálili do základů kouzelníci. Každý znal historii Sorony i její zkázu, kvůli níž kněží již nikdy nenechali město osídlit a přestavěli je na vězení pro nejhorší vyvrhele společnosti. A jistě není náhodou, že v celé Soroně i jejím okolí mocná modlitba znemožňuje užití magie. Od té doby si kouzelníci již nedovolili zaútočit na jediné město a hned několik z nich poznalo vysoké hradby i zevnitř. Ty však nemají zabránit uvězněným v úniku z města. Mají je naopak chránit před jeho okolím. Mnoha smečkami trigharů, sernalů a dalších dravců, kterými se divoký severní les jen hemží. Dříve tady nebyli, ale další z mocných modliteb je přivolalo a vytvořilo pro ně ideální prostředí. Žádný člověk by zde nepřežil ani deset nádechů.

On by to však se Shagranem mohl zvládnout, pokud s ním dokáže projít přes Parnskou nížinu a vyhnout se strážním věžím Arasy a Maradatu, které bedlivě střeží svá území i rozlehlou nížinu ohraničenou dvěma řekami, na jejichž březích je zbudováno mnoho menších měst. Ať o tom přemýšlel, jak chtěl, nebylo jiné cesty než té ukryté před zraky strážců v samotných horách. Cesty spojující dvě menší trpasličí města.

Nikdy by se o nich nedozvěděl, kdyby zcela náhodou nespátřil rytinu mapy v Ugamaru. Bylo tam znázorněno téměř každé pohoří na Miepě, každé trpasličí město i cesty spojující některá z nich. Musel přísahat na svou čest, že toto tajemství nikomu nevyzradí, že si jej nechá pouze pro sebe. Trpaslíci nechtěli, aby se lidé dozvěděli o skutečném počtu jejich sídel a měst, a on měl pochopení pro jejich nedůvěru k lidem.

A právě proto nyní stoupal k úpatí jedné z hor a rozhlížel se kolem ve snaze nalézt vstup do trpasličího města. Tušil, že nebude tak majestátný, jako královské město Ugamar, ale přesto jej překvapilo, že zde nespátřoval nic jiného než holé stěny vysokých hor. Žádná brána, žádný okem spatřitelný vstup ani průrva či přírodní jeskyně.

Rasam vystoupal ještě výše, aby měl větší přehled o krajině, ale k ničemu to nevedlo. Hleděl na tiché masivy s touhou nalézt cokoliv podivného, co by mohlo být podobno dílu trpaslíků. Nic však nespátřil. Byl již rozhodnut otočit se k odchodu, když zaznamenal nepatrný pohyb mezi kameny.

„Není potřeba se schovávat,“ zvolal k místu, kde se kdosi schovával.

„Co dělá člověk tak daleko od doutnajících měst?“ zeptal se trpaslík, když vylezl ze svého úkrytu.

V jeho otázce bylo mnohem více než pouhá zvědavost. Rasam měl dobrého učitele a sám byl velmi dobrým a vnímavým žákem, aby rozpoznal, že je to vlastně výzva k odchodu.

„Chtěl bych projít pod horou,“ odvětil upřímně.

Ostatně by trpaslík jakoukoliv lež rozpoznal. Nyní ale chvíli sledoval lidského cizince, který mu k jeho překvapení odvětil v trpasličí řeči.

„Tak projděte,“ odvětil trpaslík po chvíli a ukázal za sebe na pás zasněžených vrcholů.

„Chtěl bych projít cestou mezi dvěma městy,“ upřesnil Rasam a začal pomalu vytahovat meč z pochvy.

„Myslíte, že se proboujete?“ vysmál se mu trpaslík, za jehož zády se objevilo hned osm dalších s malými kušemi namířenými proti Rasamovi.

„To nebude potřeba,“ snažil se je uklidnit a uchopil meč za čepel, aby trpaslíkovi nabídl jeho jílec.

Trpaslík se teprve nyní pořádně zahleděl na dílo, které bezesporu vytvořily trpasličí ruce. A především poznával některé z run vyrytých do ostří. Vzal jej do dlaní a prohlížel si toto mistrné dílo vskutku dlouho.

„Jmenuji se Rasam a tento meč mi daroval můj přítel Toin z Ugamaru.“

„Trpaslíci nerozdávají takové dary jen tak někomu,“ odvětil trpaslík daleko přívětivějším tónem, když Rasamovi vracel jeho meč, „příteli trpaslíků bude umožněno projít pod horou.“

Rasam s uspokojením zastrčil meč zpět do pochvy a přihlížel, jak i trpaslíci sklánějí své kuše.

Byli to mladí trpaslíci. Dříve by si toho nikdy nevšiml, ale nyní to věděl s naprostou jistotou. Jen ten, který s ním hovořil, byl podstatně starší, o čemž vypovídala délka jeho vousů i vrásky u očí.

„Rád bych, aby se mnou mohl projít i můj přítel,“ požádal Rasam.

„A kde je?“ zeptal se trpaslík, neboť nikoho jiného než Rasama na svazích neviděl.

„Nejde o člověka, ale o zvíře,“ snažil se jej pomalu připravit na příchod Shagrana, který ležel ukrytý ve stínu lesa a čekal na Rasamovo přivolání.

„O jaké zvíře?“

„Jde o trighara,“ odvětil Rasam a sledoval reakci trpaslíků.

K jeho překvapení však napanikařili, spíše se jeho slovům smáli.

„Tak nám ho ukaž,“ vyzval jej se širokým úsměvem velitel trpaslíků.

„Jak si přejete,“ odvětil Rasam a hlasitě zapískal.

Trpaslíci se přestali smát a shlíželi ke vzdálenému lesu, kde se zvedlo hejno vyplašených ptáků. Netrvalo dlouho a na planině se objevil tvor, o kterém do této chvíle pouze slyšeli. Byl však podstatně větší, než jak si jej kdy představovali. S vytřeštěnými pohledy sledovali jeho ladný a velmi rychlý běh, vlnění jeho páteře i obou ocasů.

„Myslel jsem, že si děláte legraci,“ pronesl trpaslík nevěřicně a v jeho ruce se objevila sekyra.

„To nebude potřeba,“ snažil se ho i jeho druhy, mířící na Shagrana kušemi, uklidnit, „poslouchá mě na slovo. Nikomu z vás ani nikomu jinému neublíží.“

„Nevím, zda ti chce věřit,“ přiznal trpaslík.

„V Ugamaru byli statečnější, než jste vy,“ zhodnotil Rasam.

Bylo to sice odvážné a jistě se to dalo považovat za urážku, ale on to vnímal jako fakt. Trpaslíci, s nimiž se setkal v Ugamaru, byli stateční a odvážní a jistě by zachovali rozvahu, pokud by jim představil svého čtyřnohého přítele.

„Každý trpaslík je statečnější než člověk,“ odvětil trpaslík a jako gesto zasunul nazpět svou sekyru.

Shagran se zastavil na několik kroků před nimi a lehl si.

Rasam k němu přišel a začal jej drbat pod uchem v místě, kde měl staré jizvy.

„Neublíží vám,“ zopakoval klidným hlasem.

Trpaslík, který s ním hovořil, se po chvíli odhodlal a přistoupil blíže k dravé šelmě.

Připadala mu mnohem větší, než kdy vypovídaly děsivé pověsti. Sledoval jeho drápy i dlouhé ostré zuby, které mu nedokázala skrýt ani ohromná tlama. Nakonec se odvážil a položil ruku na modrozelenou kůži, nečekaně hladkou a teplou.

Nechápal, jak je možné, že si tento muž dokázal ochočit takového tvora. Jedno však věděl naprosto jistě; jakmile s ním vstoupí do města, nikdo z trpaslíků na to do smrti nezapomene.

* * *

Všude přítomný zápach nejrůznější intenzity byl jen stínem temnoty tohoto místa. Město bez pravidel, beze cti, bez možnosti úniku nebo spásy. Jen někteří se rozhodli opustit jej jedinou možnou cestou, byť tím vyslali své duše vstříc mnohem většímu utrpení, které pro ně za jejich slabost přichystá sama bohyně.

Marien věděla, že vzít si život a vystavit se tak zlobě mocné Edoes mohou učinit jen blázní, kteří nechápou smysl a velikost duše. Ona však věděla mnohem více, neboť naslouchala Elorien, vyprávějící o bohyni, světech i koloběhu zrození bytostí a nesmrtelnosti lidské duše. Věděla, že tento život je jen jedním z mnoha, a pokud by selhala a vzala si život, vystavila by svou duši mnohem většímu trestu. Proto vše vnímala jen jako zkoušku, kterou pro ni připravila bohyně, zda je hodna její přízně. Zkoušku tak krutou, že se snažila oddělit svou mysl od bolesti svého těla.

Ale vědomí, že se ocitnula patrně na nejhorším místě v celé Miepe, ji netrýznila tolik jako vzpomínka na nebohého Rasama.

To ona byla jedinou příčinou, proč se zde ocitnula a, především, proč byl Rasam vydán na smrt. Na potupnou smrt, kterou si nezasloužil, kterou skuteční vrahové starého krále zahladí své činy a vinu svalí na nevinného. Jeho tělo, které jí přinášelo teplo a k němuž se tak ráda choulila, bude rozporcováno před zraky ostatních a na vysokých kopích pak rozvezeno do velkých měst, aby každý viděl, že královrah byl dopaden a po zásluze potrestán. Lidé pak budou u kopí plivat, močit a kálet, aby vyjádřili své opovržení a pohrdání k tomuto barbarovi, který tak podle zabil jejich milovaného krále.

A za to vše může pouze a jen ona, protože neprohlédla lest, která na Rasama byla přichystána.

Mohla přece tušit, že za tím vším nestojí čin jediného muže, mocichtivého synovce starého krále, ale že jde o daleko rozsáhlejší spiknutí, kterého se účastní mnohem více zasvěcených. Měla předpokládat, že jsou do toho zapleteni i mágové, byť účast samotné Meredis ji skutečně překvapila.

Jenže nic z toho netušila a podcenila mnohé, čemuž mohla předejít.

Nebyla sice nejzdatnější čarodějkou, ale mohla daleko dříve, než vstoupila do domu, shlédnout údajnou Helien a jistě by předešla léčce, která byla na Rasama přichystána. Na muže, jehož milovala jako nikoho předtím, a jenž jí bezmezně důvěřoval, a ona jeho důvěru zcela zklamala.

Už jí ani nekanuly slzy po lících, neboť pramen dávno vyschnul, i když mysl přemítala obrazy představ, jak Rasama mučí na veřejném místě, jak mu podruhé berou jeho důstojnost, aby mu následně ještě za živa odsekávali jednu končetinu za druhou. Jaká asi byla jeho

poslední myšlenka, když jej obklopoval chlad a opouštěl život? Na co asi myslel a komu vyčítal, že se ocitnul právě v této situaci? Vždy si přála, aby o ní smýšlel v dobrém, aby rád vzpomínal na okamžiky, které spolu prožili, byť by byl v náručí jiné ženy. Vždy doufala, že by je jednou mohly dovést k jejímu prahu a umožnit jim prožít zbytek života vedle sebe. Ani to se jí nesplní. Vždyť jak o ní může smýšlet v dobrém, když právě ona jej vydala do rukou jeho katům.

Utopena v opakujících se obviněních zaslechla zavržení dveří.

Ani se neohlédla.

S rukama svázanýma k sobě visela na háku jako kus masa a jediným výhledem jí byla od krve potřísněná stěna. Navíc jí bylo jedno, kdo to přišel. Už se jich tu vystřídal tolik, že je přestala počítat.

„Ty jsi náš dar z nebes,“ zaslechla hlas jednoho z poskoků pravé ruky Egrinuse.

Už tehdy, když ji vládce Sorony odvrhl, po marné snaze nasoukat do ní své ohromné mužství, spatřila neskrývanou radost v očích jeho poddaných, kteří vycítili svou šanci. A nevalilo jim, že ji Egrinus před všemi pomohl a nakonec se na ni i vykálel. Se zapálenými a nedočkavými pohledy ji odnesli sem, kde ji pověsili na háky, užívané řezníky pro porážku tučných prasat.

„Ještěže jsi pro našeho pána byla tak úzká,“ zaslechla huhňavý hlas druhého muže, jehož kdosi během zdejšího pobytu zbavil chrupu, a záhy pocítila něčí hrubé paže na svých řadrech a teplý jazyk u svého krku.

Věděla, co bude následovat, tak jako mnohokrát předtím, a přesto hleděla stále do jednoho jediného místa s myšlenkami obviňujícími ji z utrpení někoho jiného.

Muži ji sevřeli, jako by se nějak bránila a zabořili své údy do jejího těla.

Pocítila ostrou bolest a teplo krve, rozlévající se v ráně, stékající po stehnech.

„Řvi, ty čubko!“ doléhal k ní řev jednoho z mužů, ale její ústa zůstala němá.

Pohlce apatií jen nepřítomně hleděla daleko za stěny její cely, s myšlenkami přehlušujícími okolní dění.

Byť do ní stále vráželi svá mužství, neposkytla jim potěšení ze svého utrpení, steny bolesti ani rozkoše, v něž oba doufali, stejně jako ti předešlí. Dobře věděla, že brzy vykonají svou potřebu, neboť dech se jim stále více zrychloval, a nakonec jí uštědří několik ran na důkaz své nespokojenosti, jako tomu bylo v tomto městě zvykem. Přesto se brzy objeví další nadřzení, aby se bez ostychu dotýkali její jemné pleti a znásilňovali její bezmocné tělo.

Občas se tiše modlila k Edoes, aby jí nešetrní násilníci způsobili takové zranění, které by ji přiblížilo smrti. Zranění, které by vykoupilo její i Rasamovu bolest. Zatím však stále dýchala a očekávala příchod dalších nadřenců, kteří ji použijí pro uspokojení svých primitivních potřeb.

* * *

Masivní hradby Sorony byly daleko vyšší, než Rasam předpokládal. Navíc celé město obklopoval velmi hluboký příkop, který činil vstup do města jakékoliv šelmě zcela nemožný. Byla to vskutku dokonalá pevnost, jejíž obléhání by bylo velmi složité. Navíc ani netušil, jak je toto městské vězení ohromné. I když vylezl na nejvyšší strom v blízkosti města, nedokázal shlédnout jeho skutečnou velikost. Domníval se, že zde nalezne nějaké prastaré ruiny nevelkého města nově obehnaného hradbami, či daleko spíše palisádami. Město, na které hleděl, bylo ale monstrózní, především s ohledem k tomu, jakému účelu sloužilo. Pokud měl Garamin téměř třicet tisíc obyvatel, pak do tohoto města se muselo vejít nejméně deset tisíc vězňů. Proč vůbec kněží z Maradatu zbudovali tak velké vězení? Počítají snad s tolika odsouzenými? Ani na jednu otázku si nedokázal odpovědět, protože nic z toho nechápal. Ale samotná přítomnost Sorony vzbuzovala ty nejhorší obavy.

Místo, které pro své vězení vybrali, bylo také dokonalé. Nejenže v nejbližším okolí sídlilo hned šest smeček trigharů, ale rovněž velké množství menších, přesto velmi nebezpečných a zákeřných sernalů. Nebýt přítomnosti Shagrana, nepřežil by ani okamžik. Vždyť jakmile se dostali hlouběji do lesa, dělala jim téměř po celou dobu společnost nejrůznější havěť, která by jej snědla dříve, než by si to uvědomil. Nyní zcela chápal, proč se ještě nikomu nepodařilo ze Sorony utéci. Překonat hradby, to by asi nemusel být velký problém, ale projít lesem, to bylo zcela nemožné.

Se smíšenými pocity hleděl k vysokým hradbám, u jejichž paty rostla bujná vegetace. Odhadoval, že se tyčí do výše nejméně třiceti loktů a příkop, který je obepíná ze všech stran, dalších deset. Největší šance na jejich překonání byla u východní bašty, dříve snad hlavního vstupu do velkého města. Vnější brána, kterou v sobě skrývala, byla rozedrána a dřevěné trásky rozsety po okolí. Podle záseků drápů poznal stopy po trigharech, ale byly tu i menší dalších dravců tohoto lesa. Museli být šilení, když se snažili dostat dovnitř a nakonec narazili na masivní železnou mříž, proti které jejich drápy a zuby nic nemohly. Za mříží pak stála nepoškozena vnější brána, jistě důkladně zahrazena z druhé strany, kdyby mříž nečekaně povolila, nebo se pod ní kdokoliv dokázal podhrabat.

Samotné město se však zdálo pusté.

Tu a tam se zevnitř ozval řev několika osob, rázem přehlušených hřmotnou odpovědí z lesa. Trigharové nevynechali jedinou příležitost, aby uvězněným připomněli, kdo je skutečným vládcem za hranicemi kamenných stěn.

Rasam dlouhou dobu sledoval okolí města a zjišťoval, jaká jeho část je nejrušnější. Doufal, že spatří nějaká světla, která by mu alespoň v noci odhalila, kde se soustředí největší množství uvězněných. Nic z toho však nezahlédl. Vypadalo to, že i dřevo a oheň byl luxus, který si tam uvnitř nemohli dovolit.

„Nebohá Marien,“ hlesl tiše.

Dobře věděl, že jí tam nepomůže nic z jejích dovedností, a s ohledem na její velikost ani síla. Jen doufal, že i ona alespoň v hloubi duše věří, že pro ni přijde a že boj s osudem nevzdala. I když při pohledu na toto místo a zápach, který se z města linul, tomu nedával velké naděje.

Vysoko v koruně stromů mapoval jednotlivé části města, když si všiml rozruchu mezi trighary. Nejprve hleděl dolů, než pochopil, že je nevyrušil pohyb v lese, nýbrž na obloze. K městu se přibližoval rozměrný vzdušný koráb, ohromná nákladní loď, přivázející zásoby jídla na další období.

Sledoval manévry i přípravu na svržení pytlů a balíků, které měly udržet vězně při životě. Celý náklad byl odhozen do samotného středu města, možná dřívějšího náměstí nebo jiného většího prostranství. Všiml si, že společně se zásobami byli do města spuštěni další dva vězni.

„Vítejte v novém domově,“ pronesl Rasam tiše, když provlečená lana uvolnila svou zátěž.

Bylo mu jasné, že stejným způsobem tam byla dopravena i Marien. Spoutána a možná ještě v bezvědomí, aby nemohla nikoho z posádky uhranout či očarovat, ba co více, aby se nemohla osvobodit a zmizet.

Jakmile se mu ztratil vzdušný koráb z dohledu, opustil dosavadní úkryt a stanul na okraji hlubokého příkopu.

I zde byly patrné stopy šelem, marně se snažících překonat vysoké opevnění. Stopy však byly velmi staré, jistě několik let, skryté většinou pod vegetací nízkých keřů a nespočtu širokolistých rostlin.

Rasam si přiložil prsty k ústům a zapískal melodii, kterou si Marien občas prozpěvovala.

Žádné odezvy se však nedočkal, pouze Shagran k němu upřeně hleděl.

Už ani nevěděl, kolikrát zapískal a kolikrát napínal uši v naději, že uslyší jakoukoliv odpověď. Město však mlčelo, a to je obešel celé dokola. Jen doufal, že jej Marien neslyší jen proto, že se nachází hluboko v jeho středu. Cokoliv jiného si ani nepřipouštěl.

Ještě několikrát to zkusil, než se vrátil zpátky do lesa, aby dokončil proplétání lýkových lan, která chtěl použít k překonání vysokých hradeb.

* * *

Shagran se zdál být neklidný, když Rasam dospěl k druhé římse vysoké bašty, dříve jednoho z hlavních opěrných míst vnějšího opevnění. K čemu však místním lidem byly vysoké hradby, když na ně zaútočilo několik vznášejících se kouzelníků a vypálilo mnoho domů i samotný chrám zasvěcený bohyni. Shagran ostražitě sledoval svého pána a několikrát se dokonce pokusil vyskočit na hladké stěny hradeb, ale šplhat po nich jako jeho dvounohý přítel neuměl. Nakonec rezignoval a lehl si před příkop a jen sledoval, jak Rasam stoupá stále vzhůru.

Vylézt nahoru nebylo tak těžké, jak se Rasam obával.

Kameny, z nichž byly hradby vystavěny, poskytovaly mnoho vhodných puklin a spár. Když se dostal až na samotný ochoz hradeb, sejmul ze sebe lýková lana a upevnil je pro svůj návrat. Neměl nejmenší tušení, co a kdo jej tam uvnitř čeká, a nechtěl při návratu ztrácet čas. Třeba jej ani mít nebude. Naposledy shlédl k Shagranovi, který bude pod hradbami čekat celou dobu, dokud se nevrátí.

„Hlídej!“ zvolal k němu, než se mu ztratil z dohledu.

Každé město mělo svůj nezaměnitelný zápach. Ale toto bylo bezesporu tím nejhorším, který kdy musel nasát. I proto si přes nos zavázal kus látky, než se vydal po ochozu hradeb ke schodišti sestupujícímu k hlásce.

Nebylo náhodou, že se do města vydal těsně před setměním, kdy většinu ulic již dávno zahalily stíny a šero. Nechtěl být zpozorován a sám k zjištění přítomnosti kohokoliv jiného oči nepotřeboval. Daleko důležitější zde bude sluch a možná i čich. Uvědomoval si, že zde věznění budou trpět nedostatkem mnohého a jistě i vody. Už když obcházel celé město, byl překvapen tím, že koryta, která dříve přiváděla do města vodu, byla vyschlá a u hradeb zasypána. Věznění tedy mohli využít jen studen, pokud nějaké ve městě byly. Voda zde tedy bude jistě vzácností a nebude plýtvána na pravidelné mytí vězňů. Proto byl Rasam přesvědčen, že uvězněné tvory dříve ucítí, nežli uslyší.

A dlouho jej žádný z jeho smyslů nevaroval, tedy dokud byl ve vnější části města. Čím více se přibližoval k centru, tím větší zápach i více zvuků se ulicemi nesly. Nejprve předpokládal, že se i v okrajových částech města budou pohybovat někteří vězni, toužící po samotě, možná nějaké oddělené skupiny, bojující proti sobě. Nic takového zde však neshledal. Pak si ale uvědomil, že zásoby potravin byly shazovány pouze do samotného centra města. A lidé budou pouze tam, kde je jídlo. Proto se všichni zdržovali v nepoměrně menším prostoru, než se domníval.

Město bylo ale tak rozlehlé, že Rasam raději několikrát vylezl na střechu vysokých domů, aby se zorientoval a ubezpečil, že stále směřuje tím správným směrem. A díky tomu si rovněž všiml i nepatrného pohybu ve stínu sousední ulice. Byl tam kdosi, snažící se skrýt před zraky ostatních spoluvězňů. Rasam dlouho sledoval celé okolí, zda se zde nenachází ještě někdo další nebo dokonce celá skupina. Nikoho jiného však nezaznamenal.

Pomalu slezl zpět na ulici a obezřetně postupoval až k rohu, za nímž se kdosi schovával.

Byl to muž, zcela nahý a zbídačený, s mnoha šrámy po těle. Jednu ruku měl dokonce tak poraněnou, že mu chyběl palec a dva prsty, jako by ji vytrhl z nějakého pevného sevření. Rána již byla zahojena, přesto bylo zranění poměrně čerstvé. Zdál se skutečně vystrašený, s pohledem upřeným ke středu města, jako by někoho očekával.

Rasam přistoupil na pět kroků k němu, beze zbraně, které původně hodlal použít. Muž však sotva stál na nohách, natož, aby mohl nečekaně zaútočit.

„Kdo jsi?“ zeptal se Rasam tichým hlasem.

Muž se zhroutil k zemi a skryl svou tvář pod paže.

Lekl se. O to více, že nebezpečí přišlo z opačné strany, než předpokládal.

Rasam zůstal stát na místě a se soucitem k němu hleděl. Teprve nyní si všiml dalších zranění, způsobených bezesporu mučením. Žádná zbraň by mu nedokázala strhnout kůži v tak pravidelných prouzcích.

„Neublížím ti,“ pronesl přátelsky a natáhl k němu ruku se sušeným masem.

Muž k němu skrze paže pohlédl s očividným strachem. Nečekal, že by jej někdo mohl objevit, natož pak z této strany, v části města, kam nikdo z Egrinusových věrných nechodí, kde by se neměl nacházet jediný živáček. Ale především nechápal, kdo to před ním stojí a jak je možné, že je oděn, navíc zcela zahalen pláštěm, natož kde vzal skutečné zbraně.

„Kde jste se tu vzal?“ vyhrkl ze sebe muž.

„Hledám jednu ženu,“ odvětil Rasam lakonicky, neboť se nechtěl pouštět do vysvětlování, kudy sem přišel.

„Tady není mnoho žen,“ odvětil muž, když opatrně sebral neodolatelně vonící proužek masa.

Rasam nechal muže dožvýkat kus jídla a na několik chvil pohlédl směrem ke středu města. Nic však nezahlédl, ani nezaslechl, byli zde skutečně sami, navíc oba skryti ve výklenku jednoho z domů.

„Přivezli ji nedávno,“ upřesnil Rasam.

„Pak bude otrokyní Egrinuse,“ odvětil muž.

Byť již dlouho nebyl v centru a poslední tři zásobovací lodě spatřil jen krátce, dobře věděl, že nové příchozí si přivlastňuje vládce tohoto města. A to všechny, bez výjimky.

„Kdo je Egrinus?“

„Spíše zvíře nežli člověk,“ odvětil muž.

Nebyl vlastně nikdo, kdo by chápal, co je Egrinus zač a kde se tu vzal. A když se na něj vyptával, všichni mu shodně potvrdili, že již tu byl, když je přivezli. To znamenalo, že buď byl prvním, kterého do tohoto města umístili, anebo spíše zavraždil všechny, kteří tu byli před ním. Ostatně to bylo jedno. On byl naprosto nejsilnějším a nic jiného než síla zde nemělo naději.

„A kde ho najdu?“ zeptal se Rasam.

Muž k němu pohlédl a dlouho mlčel. Nebyl nikdo, kdo by se snažil najít Egrinuse. Všichni, které znal, a to i ti, kteří se tvářili jako jeho věrní oddaní, si ze všeho nejraději přáli být co nejdále od něho. Nikdo si nemohl být jistý jeho přízni, která byla vrtkavější nežli mořský vítr.

„Zabije vás,“ odvětil muž, byť hleděl na Rasamovy zbraně.

Tady nic neznamenaly. I Egrinus a jeho tři nejvěrnější vlastnili několik účinných zbraní. Některé vyrobili z kostí zabitých, jiné z kamene či z železa. Sám Egrinus vlastnil dva meče, které mu jeho oddaní vyrobili z mříží jednoho sklepení. Jejich čepele byly širší než dlaň a jedinou ranou dokázaly rozpůlit člověku hrud'. A neomezili se pouze na výrobu zbraní ale vytvořili hned několik účinných mučících nástrojů, které s oblibou užívali na těch, kteří se nechtěli podvolit vůli jejich vládce. A někdy jen tak, pro své pobavení v jinak nudném a stereotypním živoření.

„To už nech na mně,“ pronesl Rasam sebevědomě, „ukážeš mi cestu?“

„To po mě nechtějte, pane,“ odvětil muž a sesul se k zemi.

Vrátit se tam bylo to poslední, co by chtěl. Ještě nyní se třásl při vzpomínkách na nekonečné dny, kdy byl přivázán k futru a kdy jej mučili a znásilňovali dle libosti. Díky zavázaným očím nevěděl kdo, ale to bylo jedno. Stejně měl pocit, jako by si jej podal každý, kdo se v centru města nacházel. Byl pro ně jen další čerstvé maso, které jim ukrátí nekonečnost tohoto vězení. A pokud by se nerozhodl odtrhnout si palec a část ruky, jistě by tam visel ještě nyní.

„Ochráním tě,“ odvětil Rasam, ale muž zavrtěl hlavou.

„Neochráníte ani sebe, natož někoho jiného.“

I on viděl několik chrabrých, kteří se Egrinusovi postavili a snažili se mu kameny rozdrtit lebku. Nic mu však neudělali. Nezpůsobili mu žádné zranění, jen sami byli roztrháni na kusy, aby jim nakonec vytrhl srdce a přede všemi se do něj zakousl.

„Já znám tvou tvář,“ pronesl Rasam náhle, „jak se jmenuješ?“

„Dříve mne znalo mnoho lidí,“ přisvědčil muž hlasem, jako by to byla velmi vzdálená historie.

„Abelanus,“ pronesl Rasam známé jméno, když si konečně vzpomenu na muže, který před několika lety osočil kněze z Maradatu z mnohých zločinů.

Nedlouho poté beze stop zmizel. Mnozí po něm pátrali a snažili se nalézt váženého muže, kterému dopřával sluchu i starý král. I on tehdy vydal královský rozkaz a vyslal několik mužů, ale vrátili se bez úspěchu. Jako by se po Abelanusovi zem slehla.

Rasam k němu přišel blíže, sejmul ze sebe plášť a přehodil jej přes Abelanusova ramena. Poté mu pozvednul hlavu tak, aby mu hleděl přímo do očí. Nakonec si sejmul šátek a odhalil svou tvář.

„Rasam,“ hlesl Abelanus, když rozpoznal tvář prvního rytíře krále.

„Pokud mi pomůžeš, Abelanusi, odvedu tě z tohoto prokletého města.“

Dřívější velmož k němu hleděl s nadějí, kterou již dávno ztratil. Pokud by někdo dokázal Egrinuse zabít, pak jistě některý z králových rytířů, cvičených od útlého mládí v boji s nejrůznějšími zbraněmi. Natož pak samotný Rasam, vítěz posledních pěti turnajů, jemuž v boji nebylo rovného.

Abelanus nakonec přikývl a pomalu vstal.

* * *

Již se rozednívalo, když Rasam stanul před sídlem vládce Sorony, dřívějším chrámem zasvěceném bohyni Edoes. Jeho věhlasná krása byla dávno strhána a místo úchvatných soch návštěvníky přivítala bezhlavá a bezruká torza. Vše bylo tak, jak pravil Abelanus, který se do samotného středu města neodvážil. Musel zde prožít mnohá utrpení a podle výrazu očí byly jeho vzpomínky stále živé stejně jako rány a jizvy po celém jeho těle.

Rasam kráčel přes velké náměstí, vědom si toho, že ho sleduje hned několik očí. Nikdo se však neodvážil vyjít ze stínu a zkřížit mu cestu. V pravé ruce svíral meč a v levé krví prosáklý vak.

Když stoupal mramorovým schodištěm k vysokým dveřím chrámu, spatřil v jeho nitru první Egrinusovy otroky, ležící na zemi. Nazí a mnohdy i připoutaní k vysokým sloupům vyčkávali na nové příkazy svého pána. Od Abelanuse věděl, že každý nově přichozí je nejprve Egrinusovým otrokem, než mu je dána volnost či, v horším případě, je darován jako otrok někomu jinému. Proto si každého důkladně prohlížel v domnění, že spatří Marien.

Ona mezi nimi ale nebyla.

„Kdo jsi?!“ zaburácel Egrinusův hlas a z trůnu vystavěného namísto oltáře vstal ohromný tvor.

Rasam sledoval jeho postavu i nadměrně vyvinuté svalstvo. Abelanus měl pravdu, když tvrdil, že to není člověk, ale také se mýlil, když jej považoval za jednoho z karunských mutantů.

„Pro někoho jsem si přišel,“ odvětil Rasam a ještě jednou se rozhlédl kolem sebe.

„Kudy jsi přišel?“ tázal se Egrinus, který by o blížícím se vzdušném korábu dávno věděl.

Navíc muž, který stál před ním, svíral v ruce skutečný meč a na zádech měl upevněný luk, zbraně, které se zde nedají vyrobit. Už jenom skutečnost, že tu před ním stál, musela znamenat, že z tohoto města vede cesta. Možná nějaká tajná chodba, kterou doposud nenalezli, nebo malá vzducholoď, které si nevšimli. Ať tak či onak, Egrinus vycítil, že díky tomuto setkání se mu naskýtá jedinečná možnost opustit toto zatuchající místo jednou provždy.

„Prošel jsem skrz les,“ odvětil Rasam klidným hlasem.

Egrinus se dal do hlasitého smíchu.

Čekal jakoukoliv odpověď, možná i nějakou báchoru o tajném portálu, který prolomil mocné modlitby, ale takovou hloupost nikoliv. Nikdo by nedokázal projít lesem, a to ani ti nejmocnější mágové nebo kněží. Kdykoliv když Egrinus vylezl na hradby, sběhlo se hned několik šelem těšících se na jeho maso. A žádná zbraň by jej neochránila před drápy trigarů.

„Kudy jsi přišel?!“ zopakoval výhružně svou otázku, když sestupoval tři schody oddělující trůn od mramorové podlahy.

Rasam mu již neodpověděl.

Dobře věděl, že tvor stojící proti němu ani žádnou odpověď nečeká. Ptát se ho bude, až jej porazí a mučením z něj budou mámit odpověď. A i když mu Rasam řekl pravdu a opakoval by ji stále, nic by to nezměnilo. Nyní ale stáli dva muži se zbraněmi v rukách a oba dobře věděli, co bude následovat.

„Odsud se nedostaneš,“ pronesl Egrinus a hlasitě zapískal.

Rasam sledoval jeho pohled upírající se střídavě k němu a k hlavnímu vstupu do chrámu. Ani po druhém zapískání se však nic nezměnilo, jen Egrinus zkrivil obličej, snad zklamán něčí nepřítomností.

„Oni neprijdou,“ odvětil Rasam a povolil jeden cíp vaku, z něhož se vykutálely tři hlavy, „se zbytkem jsem se netahal,“ dodal, neboť bylo zbytečné táhnout s sebou osm hlav těch nejvěrnějších. Ostatně Egrinus dostatečně porozuměl i tomuto vzkazu.

„Je mi jedno, kdo jsi,“ ozval se jeho hluboký hlas, „zemřeš tu stejně jako oni,“ dodal a pozvedl své zbraně.

Rasam jeho proslovu nevěnoval pozornost a plně se soustředil na každý jeho pohyb.

Nechtěl podcenit sílu svého protivníka, a tak chtěl nejprve odrazit několik prvních útoků, aby rozpoznal jeho styl a tak našel slabinu, které by mohl využít.

Jeho meč však přeťal obě Egrinusovy čepele a v dalším okamžiku se zabořil do jeho hrudi.

Prekvapený obr jen nevěřícně hleděl do odhodlaných očí, a snažil se pochopit, jak je to možné. Nakonec jen krátce zalapal po dechu, než se zhroutil k zemi.

„Přivezli ji před několika dny,“ zvolal Rasam nahlas k otrokům, kteří vstali a s úžasem přihlíželi nečekaně krátkému boji.

„Já vím, kde je,“ pronesl jeden z nich a nastavil před sebe svázané ruce.

Rasam k němu přistoupil a přeťal mu pouta.

„Ved' mě!“

Pohublý muž vyšel z chrámu a vedl Rasama přes náměstí, kolem sroceného hloučku lidí. Zůstávali stát s dostatečným odstupem a s neměnnými pohledy sledovali ozbrojeného cizince. Lůza, která vyměnila svou hrdost za živoření v područí tyranu. Rasam k nim jen krátce pohlédl, k žijícím troskám, kteří si zvolili tu snazší cestu, na rozdíl do Abelanuse. Nebojovali o svůj život, nevzdorovali svému osudu, dobrovolně se vzdali své hrdosti. I proto mu bylo jedno, zda jsou nevinní či se skutečně provinili proti zákonům. Ať byli kdokoliv, sami si zvolili svůj osud a přijali toto místo za svůj domov.

„Tady je,“ pronesl muž, když dospěli k většímu domu, možná dřívějším jatkám nebo sídlu řezníka.

Rasam vstoupil dovnitř jako první a chvíli si prohlížel dávno opuštěné místnosti, čpějící masnotou a prosáklou krví.

„Je dole,“ upřesnil muž a ukázal ke dveřím vedoucích do sklepení.

„Dále půjdu sám,“ odvětil Rasam.

Přistoupil ke dveřím a mečem do nich několikrát sekl, aby poškodil panty. To poslední, co si přál, bylo zůstat zde uvězněn. A i když se zdálo, že mu muž sděluje pravdu, přesto mu nedůvěřoval. Další rada Abelanuse, kterou nehodlal nijak podcenit.

Klesal poměrně širokým schodištěm, kudy dříve snášeli maso k dalšímu porcování. Poznal to podle kamenných pultů s drážkami pro odtékání zbylé krve. Nikdo zde však nebyl.

„Marien!“ zvolal, ale žádné odezvy se nedočkal.

Pokračoval dále směrem k pootevřeným masivním dveřím, za nimiž zahlédl místnost s mnoha háky visícími u stropu. Když vstoupil dovnitř, spatřil drobné nehybné tělo zavěšené na několika z nich.

„Marien,“ hlesl, když k ní dorazil.

Objal ji aby ji sejmul z háků, ale svůj úmysl nedokončil. Její tělo bylo chladné a temnělé oči hleděly mimo tento svět.

Žena, kterou miloval více, než si byl ochoten připustit, byla mrtvá.

* * *

Ještě nikdy ve svém životě nebyl tolik zahlobán do myšlenek, tak mnoho nepřemýšlel o svých činech jako doposud. Vždy měl za to, že činí správně, dokonce i když šel zabít Labrose. A přesto mu osud nastavoval svou odvrácenou tvář. Co měl udělat jinak, aby starý král žil? Proč věřil více ve svůj úsudek nežli svým pocitům, které by jistě Marien ochránil. Nechápal nic z toho, co se dělo kolem něj, a bál se naslouchat své mysli o to víc, že v ní vřela nenávist.

Shagran se konečně dostal do míst, kam Rasam směřoval. Pohlédl vzhůru k zlatému Saurovi, který byl na svém vrcholu a jehož paprsky prostupovaly i hustými korunami stromů.

„Tady ji pohřbíme,“ rozhodl a seskočil ze svého čtyřnohého přítele.

Dobře věděl, kde se nalézají, a doufal, že právě toto místo se bude Marien líbit. Vždyť zde ji měl v objetí, aniž by přitom myslel na svou zákonnou ženu.

„Jsi si jistý Rasame?“ zeptal se Abelanus s pohledem upřeným do dále, kde smečka trigarů zaznamenala jejich přítomnost.

„Nic ti neudělají,“ odvětil Rasam a zvedl ze země jeden z kamenů.

Začal s ním tlouci o druhý tak silně, až z něj vytvořil ostrý klín. Jím pak začal odhrabávat zem a hloubit místo, kam uloží drobné nehybné tělo zabalené do pláště a omotané lýkovými provazy.

Abelanus sebral ze země odštípnutý kus kamene a klekl naproti Rasamovi. Pomoci mu pohřbit jeho milou bylo to nejmenší, co pro svého zachránce mohl vykonat. A byť kámen sotva držel díky svým zraněním, přesto zabořil ruce do hlíny a vytrvale pokračoval. Navíc doufal, že když bude konat to samé, co Rasam, hladoví trighaři mu nebudou věnovat tolik pozornosti.

Rasam musel odsekat některé kořeny překážející v hloubení hrobu, než byl spokojen s jeho hloubkou.

„Znáš nějaké modlitby hodící se pro tuto příležitost?“ zeptal se Abelanuse, když pláštěm ovinuté tělo položil na dno.

„Znám,“ odvětil Abelanus a stoupl si přímo nad hrob.

Rasam poslouchal jeho žalozpěv a v myšlenkách se vracel k jejich prvotnímu setkání. Tehdy netušil, jak moc tuto ženu bude milovat, jak mu bude chybět, a už vůbec ne, že ji bude krátce poté se slzami v očích pohřbívat.

Abelanus utíchl a Rasam začal shazovat hlínu zpět do hrobu. Zprvu dlaněmi, než hlína překryla celý plášť, poté ji začal s pomocí kamenů shrnovat ze svahu.

Nakonec na ni vrátil trsy trávy, které předtím opatrně vyjmul

„Kam půjdeš nyní?“ zeptal se jej Abelanus po dlouhých chvílích ticha strávených nad hrobem.

„Vyrovnat účet,“ odhalil Rasam svůj jediný plán.

Již nebyl nikdo, pro koho by žil. Jediným smyslem jeho života byla pomsta a energii ženoucí jej vpřed byla nenávist kolující mu v žilách. Dobře věděl, že nakonec zemře i on, přesto právě u hrobu jeho milované přísahal při samotné Edoes, že ji pomstí, že ten, který zavinil její smrt, zaplatí stejnou cenu.

„To může být nebezpečné,“ zhodnotil Abelanus.

„A dojít si pro ni nebylo nebezpečné?“

Velmož jen přikývl.

Kdyby mu někdo řekl, že se ocitne v Soroně, jistě by mu nevěřil, a kdyby mu dále sdělil, že se někomu podaří projít lesem až k městskému vězení a vyvézt jej odtamtud, považoval by jej za blázná a veřejně by se mu vysmál. Vše se ale stalo. Byla to skutečnost, proti níž nemohl vznést jedině slovo. Jen nekonečné díky a uznání muži, kterého ostatní považují za vraha krále.

„Pak se za tebe budu modlit,“ odvětil Abelanus upřímně.

„Ty stále věříš v Edoes, byť tě právě její kněží uvěznili?“ podivil se Rasam.

„Připadá ti to zvláštní?“

„Ano, to připadá,“ přiznal Rasam, jehož vztah k bohyni byl zvláštní.

Byť před ní přísahal, že se pomstí, přesto nedoufal, že mu v tom bohyně nějak pomůže. Nezpochyboval její moc, jen věděl, že v tomto boji zůstal zcela sám. Bohyně má na starosti jistě mnoho jiných povinností, než aby napomáhala pomstě jednoho muže.

„Uvěznili mě lidé, kteří zneužívají víry ostatních, nikoliv bohyně sama. A právě k mocné Edoes jsem každého dne promlouval, aby mi dala sílu a já dokázal čelit svému osudu. A ona mi dala mnohem více,“ pravil a nakrátko se odmlčel, „když naše cesty zkřížila.“

„Tvých modliteb si budu vážit,“ pronesl Rasam a ještě jednou poklekl k hrobu své milované.

Dlouho jen mlčel a myšlenkami vzpomínal na každou chvíli, každý okamžik, kdy byli spolu. Už tehdy měl následovat své srdce namísto rozumu. Nyní to dobře věděl, ale nic z toho se již nedalo vrátit nazpět.

Nakonec vstal a přivolal Shagrana.

Cosí mu zašeptal do ucha a jeho čtyřnohý přítel začal několik míst kolem hrobu značkovat.

„Takhle ji žádný mrchožrout nevyhrabe,“ pronesl na vysvětlenou k Abelanusovi, který se nad tím podívoval.

„Tomu věřím,“ přisvědčil, když obrovitý Trighar dokončil své dílo a vrátil se k Rasamovi.

„Kam budeš chtít dopravit?“

„Do jakéhokoliv jižního města,“ odvětil Abelanus a opět se ohlédl za obrovitými šelmami.

Ze všeho nejvíce si přál být pryč odtud. Stejně mu sotva někdo uvěří, až bude svým přátelům vyprávět, že uprchl ze Sorony a strávil několik dní v obležení těchto smrtících šelem, a navíc, že s údajným vrahem starého krále pohřbíval jeho mrtvou milenkou.

Také by tomu nevěřil, pokud by mu to někdo vyprávěl. Ale byla to pravda.

„Do jakého města?“ zeptal se Rasam.

„Nejlépe do Manaly,“ vyhodnotil Abelanus.

Právě tam měl mnoho přátel, kteří se o něj jistě dobře postarají. Navíc nehodlal zahálet. Lidé se musejí dozvědět o svévůli kněžích z Maradatu i o Soroně, která byla zbudována pro mnohem více vězňů, než kolik v ní doposud bylo. Musejí znát pravdu o tom strašlivém místě, které se může stát nedobrovolným domovem kohokoliv, byť jakkoliv nevinného.

„To nebude problém,“ přikývl Rasam, když vylezl na Shagrana.

Poté jen přihlížel, jak na jeho přítele pomalu, takřka s posvátnou úctou, šplhá i pohublý Abelanus.

„Bud' s Edoes má milá,“ pronesl na závěr, než pokynul Shagranovi, aby se vydal na cestu.

* * *

Přestavěný trůnní sál v Kernivelu, obležený více jak sedmi tucty strážců nepoznával nikdo z pozvaných hostů. Přítomnost takového počtu vojáků sice naznačovala, že se král něčeho nebo někoho velmi obává, přesto to byli právě samotní hosté, kteří neskrývali své obavy a někdy i strach vstoupit do tohoto sálu. Navíc se královstvím nesly stále rychleji zprávy a zvěsti o tom, jak král nakládá s těmi, kteří jej zklamou nebo v nichž spatří jakékoliv nebezpečí pro svůj majestát. Nikdo si nemohl být jistý, že se z královské audience vrátí živ a zdráv.

Ani Dumar s Mernolem nijak neskrývali své obavy, když stanuli na vyznačeném místě skoro třicet kroků před trůnem. Nikdo z hostů nesměl překročit tuto hranici a mnozí se ani tak blízko nedostali. Ti, o jejichž návštěvu král nestál, byli předvedeni pouze před jeho tajemníka, který vyslechl jejich požadavky, a stráže je následně vyprovodily z paláce. Pro mnohé byla právě tato možnost přijatelnější nežli stanout před samotným králem.

Azarijské kouzelníky však král nikdy dlouho čekat nenechal.

„Nejprve musím říci, že jsme zklamáni vaší neschopností. Očekávali jsme, že se vám podaří nalézt Rasama a dopravit jej před nás,“ zhodnotil král pohodlně usazený na trůnu.

Dumar cítil studený pot prostupující póry na jeho čele. Dral se na povrch o to rychleji, čím déle lpěl králův pohled na něm samotném. Tento pohled už dobře znal. Nevěstil nic dobrého a v tom nejhorším případě i smrt. Tak jako když zde byl naposledy se svými přáteli, s nimiž měl stopovat Rasama. Za jejich odmítnutí vykonání králova příkazu byli na místě a bez jakéhokoliv varování zabiti. Dumar se tehdy nestačil ani nadechnout, když šipky z kuší probodaly jeho dva společníky. A Mernol tehdy sotva udržel svou moč. Dostali poslední šanci, poslední varování před stejným osudem, který potkal jejich společníky. A nyní stanuli před králem daleko dříve, než jim měla vypršet lhůta, kterou od krále dostali.

„Naštěstí se někomu jinému podařilo zjistit, že námi všemi hledaný nebezpečný vrah navštívil téměř před dvěma měsíci věznici Soronu,“ doplnil král a hlavou pokynul k dvěma kněžím z Maradatu.

Dumar přemýšlel, zda slyšel dobře. Zda opravdu padlo jméno Sorona. Každý věděl, že přiblížit se k tomuto městu jinak než vzduchem je zcela nemožné. A nebe nad městem bylo střeženo tolika vzdušnými korábí, že by si jakéhokoliv jiného plavidla jistě všimly. Navíc, kde by k němu Rasam přišel.

„A co tam dělal?“ zeptal se překvapený Mernol.

„Dle několika svědků se mu podařilo osvobodit jednu ženu,“ odvětil král, „to ale není důležité. Vaším úkolem bude vydat se k severní hranici království, kde Rasam opustil město trpaslíků, a nalézt jej! Pokud nedokážete stopovat jeho, pak jistě dokážete najít ji. Rozuměli jste?!“

„Ano, můj králi,“ odvětil Dumar, byť by si přál, aby na jeho místě byl někdo jiný. Bylo nade vše jasné, že pokud i nyní selžou, nečeká je nic jiného nežli smrt. Žádná jiná další volba nebyla. Možná jen dobrovolné vyhnanství daleko za hranicemi lesního království s každodenní obavou, odkud se objeví jejich kati, které za nimi král jistě vyšle.

„Tak na co ještě čekáte?“ podivil se král.

Dumar s Mernolem se mu uklonili a v dalším okamžiku zmizeli.

Objevili se na severovýchodní hranici království v místě, o němž hovořil král. A přestože nespatřili žádný vstup do trpasličího města, kouzlo jim odhalilo jeho polohu. Rovněž odhalilo i početnou přítomnost trpasličích válečníků střežících jeho okolí.

„Jeho stopu nevidím, ale její ano,“ pronesl Dumar s částečným uspokojením a rozlétl se směrem k lesu.

Mernol letěl za ním a přemýšlel, jaká je asi čeká budoucnost, když ani tentokrát Rasama nenalezne. Pomalu začínal přemýšlet o místech, kde by se mohli ukrýt, či o vzdálených východních městech, kde by snad mohli žít. Přesto věděl, že by již nikdy nemohl vystupovat pod svým skutečným jménem, natož aby ostatním odhalil, že ovládá magii. To by se rovnou mohl vydat do rukou králových katů.

„Vůbec se mi tady nelíbí,“ zhodnotil, když zhlédl místo, kde se Dumar zastavil.

„Mně také ne,“ přiznal jeho přítel a daleko rychleji a vyvolal kouzlo snažící se rozpoznat stopy magie, která onu ženu a Rasama mohla přenést jinam.

„Tady stopa končí?“ zeptal se Mernol.

„Vypadá to tak,“ odvětil Dumar s neskrývanou marností.

Zkusil hned několik kouzel, ale nic nevedlo k dalšímu směru, kterým by se mohli vydat. Přesto to nechtěl vzdát, neboť si stejně jako Mernol uvědomoval, co by znamenalo, kdyby nyní Rasamovu stopu ztratili. A on nechtěl selhat, nechtěl se stát doživotním uprchlíkem před zlobou stále mocnějšího krále.

Pohroužen do hluboké magie téměř nevnímal nic, co se dělo v jeho okolí.

Jen periferně zahlédl nějaký stín, než si uvědomil, koho to vlastně spatřil.

Nikdy v životě nepronesl slova přemísťovacího kouzla tak rychle jako nyní. A nikdy v životě nebyl šťastnější, když jej obklopila bílá záře a on byl mocí kouzla přenesen do Lorentaru.

Chtěl si oddechnout, že to přežili, když se vedle něj zjevilo torzo Mernolova těla.

Oba zírali na jeho trup, kde místo nohou byly cary masa a vyhrzlých vnitřností. Mernol to nestihl a dříve, než se stačil přenést, jej uchopil do své tlamy trigar.

Místností se nesl strašlivý řev umírajícího člověka a Dumar začal zvracet. S vytřeštěným a nechápajícím pohledem sledoval, jak jeho přítel umírá.

„Mernole!“ křikl, ale svému příteli již pomoci nedokázal.

Mernol s nepřítomným skleněným pohledem sebou několikrát škubl, než z něj zcela vyprchal život.

„Mernole,“ opakoval Dumar daleko tišeji, když si utíral zvratky ze svých úst.

Jeho přítel jej však neslyšel.

* * *

Podruhé v životě se Rasam nacházel v samotném sídle Azarijským mágů. Nyní však celou cestu absolvoval sám bez pomoci kouzel, bez přítomnosti Marien. Přesto se zdála daleko snazší, než předpokládal. V lese jej sice objevila smečka trigarů, ale jejich vůdce k němu pouze přičichl a poté zmizeli mezi stromy. Bylo zřejmé, že stále ještě páchne Shagranem, který jej doprovázel mnoho týdnů.

I vstup do paláce byl snadný, o to více, když věděl, kterému místu se má vyhnout. Další setkání s kamenným obrem již riskovat nehodlal. Navíc předpokládal, že by jejich setkání přivolalo pozornost někoho dalšího.

Nyní v komnatách jednoho z mágů vyčkával v naprostém klidu za závěsem s vědomím, že se dříve nebo později někdo objeví. A pokud ne, zkusí jinou pracovnu. Sedl si, třímaje v rukách černou dýku, kterou otáčel ze strany na stranu, a přemýšlel. Tak malá a přeci jejím účinkům neunikne nikdo, ani ti, kdož se domnívají, že jsou nesmrtelní.

Zavřel oči a nechal vzpomínky mihat jednu po druhé, aby opět spatřil Marien, její úsměv a krásnou tvář. Mluvila k němu a on neslyšel jediné slovo, ani nechtěl, jen přihlížel jejímu zápalu a energickému pohledu. Dal by všechno, aby ji mohl opět obejmout a sdělit jí, že se mýlil, že jediná žena, s níž chce žít i umřít, je právě ona.

Jeho mysl jej zavedla k malému jezeru a on by jistě hleděl na její vodou ztropené tělo daleko dále, kdyby jej nevyrušil pláč.

Zpozorněl, když si uvědomil, že není v místnosti sám, že někdo několik kroků od něj vzlyká. Byl tak soustředěný na svůj sen, že ani nepostřehl zvuk dokončeného kouzla.

Pomalu vstal a odkryl závěs.

U stolu seděl mladík v purpurovém hávu, s hlavou složenou v dlaních, chvějící se při každém nádechu.

„Přestaň!“ zvolal Rasam rozkazováním tónem.

Mladý mág pozvedl hlavu a s vyděšeným výrazem k němu hleděl. Poznal ho ihned. Stál před ním muž, kterého hledají všichni vojáci v království, muž, jehož měl on sám vystopovat.

Nejprve chtěl okamžitě zmizet, ale neudělal to. Nechápal proč, byť by to bylo v jeho situaci jediné logické řešení. On se však necítil ohrožen. Vždyť kdyby jej chtěl Rasam zabít, co by mu v tom zabránilo. To, že to doposud neudělal, byť k tomu měl příležitost, muselo mít nějaký smysl.

„Proč jste mě nezabil?“ zeptal se Dumar a otřel si oči od slz.

„Proč bych to dělal?“

„Jste přece vrah.“

„Takže víš, kdo jsem?“

„Ano, vím,“ přiznal Dumar a snažil se v sobě posbírat poslední zbytky odvahy.

„Proti tobě nic nemám,“ odvětil Rasam a na důkaz zasunul dýku za svůj opasek.

„A co jste měl proti Labrosovi?“

„Nebyl takový, jak si ho idealizuješ.“

„Co vy o něm víte!“ namítl Dumar.

„Téměř nic,“ odpověděl Rasam, „pouze, že zradil tu, která jej všemu naučila, a pokusil se ji zabít. Magii pak upřel mnohým jiným a vykonával ji pouze za úplatu. A také to byl on, kdo vydal příkaz vraždit dívky, u kterých se projevila schopnost ovládat magii. Stačí! Nebo mám pokračovat?“

Duram mlčel.

Nemusel být výjimečným mágem, aby věděl, že Rasam mluví pravdu. I on byl šokován, když zjistil o svém mistrovi mnoho tajemství, která neměla nikdy vyjít na světlo. Po jeho smrti však mnoho informací nikdo dále nestřežil a jiné pak přicházely samy, aby pomohly mnohým zaujmout jeho místo.

„To proto jste jej zabil?“

„Ne, ale uznávám, že mi to usnadnilo rozhodování,“ přiznal Rasam, „tím hlavním důvodem ale bylo, že mne o to požádala paní Elorien.“

„Vy jste se s ní opravdu setkal,“ hlesl Dumar překvapeně.

„Ano, setkal. A rovněž jsem ji viděl opouštět tento svět.“

Duram jen přikývl.

Věděl, že elfové dokázali cestovat mezi světy, a vlastně ani nechápal, proč zde Elorien zůstávala. Jednou zaslechl velmistra Labrose mluvit o její lásce k nějakému muži, kterému dala své srdce. Ale spíše to měl za pověst, neboť se to mělo stát v době, kdy lidé teprve tento svět začínali osidlovat.

„Proč jste vlastně zde, když mě nehodláte zabít?“ vyslovil Dumar otázku, kterou měl položit daleko dříve.

Nedávalo žádný smysl, že se Rasam objevil právě zde. Co tu chce, když ne zabít dalšího mága, kteří, jak se ukázalo, jsou proti němu takřka bezbranní?

„Potřebuju přemísťovací svitek,“ odpověděl Rasam.

„Vás ale žádný svitek nepřemístí. Magie na vás přece nefunguje,“ podivil se Dumar.

„Pokud budu chtít, pak na mne fungovat bude.“

„To je neuvěřitelné,“ zhodnotil mladý mág.

Magie, kterou jím nechala prostoupit elfi kouzelnice, byla daleko mocnější, než si do této chvíle představoval. A nepochyboval o tom, že nikdo z lidí, ani samotný Labros, kdyby ještě žil, by svedl něco podobného.

„Na co jej vlastně potřebujete?“ zeptal se náhle.

Snad chtěl Rasam opustit toto království a odejít daleko za jeho hranice. Přemísťovací svitek by byl pro cestování nejen daleko pohodlnější, ale především by předešel setkání s nespočtem hlídek, které králova vraha usilovně hledají. A to především ve vnitrozemí a právě na východní hranici se svobodnými městy.

„Chci se dostat co nejbližší králi,“ přiznal Rasam.

„Abyste ho mohl zabít,“ odušil Dumar.

„Ano, přesně tak. Samozvaný král Ulgar je tím posledním, koho chci skutečně zabít.“

„To chápu,“ odpověděl Dumar.

Nebylo těžké si představit, jak moc asi musí tento muž svého krále nenávidět, když za vším utrpením a příkořím, které jej potkalo, stál právě nový panovník.

„Myslím, že nechápeš. Nejde mi o mou vlastní pomstu. Nemá zemřít, protože mne uvrhl do vězení a nechal mučít. Zaslouží si to, neboť právě on byl tím, kdo připravil o život svého strýce. Posledního skutečného krále, kterého toto království mělo. Což ty moc dobře víš.“

„Nedovolí vám se k němu přiblížit více než na třicet kroků,“ odrazoval jej mág.

„To bude stačit,“ odpověděl Rasam a pohládl dýku z černé ocele.

„Pak vás ale zabijí.“

„To vím.“

„A to se nebojíte?“

„Ty se také nebojíš,“ odpověděl Rasam.

„Jak to myslíte?“

„Jakmile se král vypořádá se mnou, vypořádá se i s tebou, stejně jako se zbavil Abenora.“

„Jak víte, že jej král nechal zabít.“

„Některé zprávy se prostě neutají. A pak, král vsadil na jiné spojence, než jsou azarijští mágové.“

„Na kněze z Maradatu,“ pronesl Dumar.

I on byl překvapen, když je spatřil v králově společnosti. Navíc se nezdálo, že by čekali na královu audienci jako mnozí další. Stáli v ústraní a přihlíželi rozhovorům ostatních. A i když umírali Dumarovi přátelé, nepohnuli se z místa, nenaznačili jedinou emoci ve svých tvářích. Jako by vše, co se událo, předpokládali.

„Ulgar již nepotřebuje azarijské mágy a podle toho se také bude chovat,“ zhodnotil Rasam.

To mohla být pravda, ale také nemusela. Jenže Dumar si velmi dobře uvědomoval rozdílné následky toho, zda Rasamovi uvěří či nikoliv. Hrozba smrti, kterou i on sám cítil kdykoliv, když stanul před králem, byla tak bytostná, že musel dát vrahovi svého velmistra za pravdu.

„Kolik mágů již nechal zabít?“ zeptal se Rasam náhle.

„Patnáct,“ odpověděl Dumar.

Věděl to přesně. Nejenže každého znal jménem, ale rovněž znal i důvody, kvůli kterým zemřeli. Nicotné, malicherné, spíše nesplnění králova rozkazu nežli skutečný zločin zasluhující popravu. A dalších pět, včetně Mernola, zemřelo při plnění králových pochybných rozkazů. Pokud to půjde takto dále, nejen že i on sám zaplatí životem, ale nakonec nezbude jediný azarijský mág.

„Něco ti navrhu, mágu,“ pronesl Rasam a přistoupil k němu blíže.

Dumar si ještě jednou osušil slzy a opřel se do křesla připraven vyslechnout dřívějšího prvního rytíře krále.

* * *

Jak Dumar přislíbil, snažil se přenést Rasama do pevnosti Kernivel, aniž by to kdokoliv zpozoroval. Sám byl překvapen, že nedokáže zaměřit jakékoliv prostory rozlehlé pevnosti, a i když se mu to nakonec podařilo, stejně musel odolávat silnému odporu. Patrně král

vskutku uzavřel jakousi dohodu s kněžími z Maradatu a oni začali chránit jeho sídlo podobnými modlitbami, které uvalili na pověstnou Soronu. Další důkaz toho, že měl Rasam v mnohém pravdu.

Zaútočit na krále v audienční místnosti bylo naprosto nemožné. Alespoň byl o tom Dumar přesvědčen. Kdokoliv by se o to pokusil, vydal by se pouze na sebevražednou výpravu, při níž by nedokázal dokončit ani třetí krok po vstupu do audienčního sálu. Padl by k zemi probodán tuctem smrtících šipek, které prorazí i tu nejtvrdší zbroj. Proto veškeré své umění a dovednosti směřoval k prolomení silné obrany, aby Rasama dostal do soukromých komnat krále. A musel na to použít několik svitků dřívějšího velmistra řádu, které si přivlastnil ihned, jakmile král nechal zabít Abenora. I tehdy zachvátil řád azarijských mágů zmatek, v čemž Dumar spatřil svou příležitost.

„Jsem tam,“ pronesl vítězoslavně, když se mu podařilo ukotvit druhou stranu přemístovací kouzla.

„Kde se ocitnu?“ zeptal se Rasam, připravený na vykonání svého posledního úkolu.

„V soukromých prostorách krále,“ odvětil mág s neskrývaným úsměvem nad svou šikovností.

Přesto oba věděli, že i zde mohou být královi strážci, protože vládce lesního království očekával útok na svou osobu odkudkoliv a kdykoliv.

„Já jsem připraven,“ pronesl Rasam k mladému mágovi, který jen přikývl a začal odřikávat nejsložitější přemístovací kouzlo, které kdy vyvolával.

Rasama obklopila bělostná záře, před kterou zavřel oči, a jeho tělo začalo být unášeno pryč.

Díky svým runám přesně věděl, kudy je přenášen i kde jej kouzlo uvolnilo ze svého zajetí.

Otevřel oči a instinktivně se přikrčil k nejbližší stěně.

Měl možnost navštívit sídlo králova synovce hned několikrát, ale nikdy nebyl v jeho soukromých prostorách. Dlouho se nehýbal a naslouchal zvukům přicházejícím zpoza stěn.

Podle všeho zde byl sám, v místnosti, kde král vykonával svou osobní hygienu. Pohnul se ke dveřím a vyhlédl ven, kde spatřil větší místnost, v jejímž středu se nacházelo královo lože.

Dumar byl vskutku výtečným mágem, když jej dokázal přenést téměř do samotné královy ložnice. Dlouhou dobu sledoval místnost i stíny podél stěn, zda snad i zde nejsou strážci, ale ničeho si nevšiml. Všude se zdál být naprostý klid, jen z lože přicházel táhlý zvuk pravidelného oddechování.

Rasam se protáhl skrz pootevřené dveře a tiše dospěl až k posteli.

Položil králi ruku na ústa a na obnažený krk přimáčkl meč.

To, proč sem přišel, však nevykonal.

„Ty nejsi Ulgar,“ pronesl rozmrzele, když muž ležící na králově loži otevřel oči.

Přestože byla tma, poznal, že stojí nad někým jiným. Tento muž nebyl synovcem starého krále, byť mu na první pohled byl v mnohém podoben.

„Ne, to není,“ ozval se hlas za jeho zády a Rasam pocítil bodnutí několika otrávených šipek.

Pod silou bolesti i účinků jedu upustil meč a pomalu se otočil.

Před ním stálo několik vojáků, v jejichž středu se samolibě usmíval Ulgar.

„Věděl jsem, že právě dnes přijdeš a budeš mě chtít zabít,“ pronesl nadřazeně a s uspokojením pohlédl ke knězi z Maradatu, jehož měl po své levici.

„Pak ti jistě sdělili, že dnes zemřeš,“ zachroptěl Rasam a o něco více se zhroutil k zemi.

Cítil, jak jej opouští teplo a jeho mysl začíná zahalovat šero. Stále sice rozpoznával postavy před sebou, ale již nedokázal zaostřit na jejich tváře.

„Jediný, kdo tu dnes zemře, budeš ty,“ odvětil král a pokynul strážcům, kteří k Rasamovi vyslali další střely z těžkých kuší.

Zasténal bolestí a zcela se zhroutil ke stěně králova lože. Zcela rozmazaný, sledoval Ulgarův pohled a snažil se skrz křečí stažené svaly nadechnout dalšího doušku vzduchu.

A pak spatřil to, na co celou dobu čekal.

Za královými zády, v místě, odkud přišel i on, se konečně objevil obrys Dumarova purpurového pláště.

Byl tichý jako trigar a bez dalšího otálení po králi vrhl dlouhou černou dýku. Nečekal, kam krále zasáhne, a v dalším okamžiku zmizel daleko od tohoto místa. Bylo až ironické, že si jej nikdo kromě omámeného a umírajícího Rasama nevšimnul.

„Co to bylo?!“ křikl král a škulbl sebou.

Pevně sevřel ruku v místě poranění s pohledem upřeným k černé dýce ležící na zemi. Nechápal, odkud se tu vzala a ohlížel se za sebe stejně jako všichni ostatní, ale nikoho nespapřil. Dva strážci rychle vběhli do místnosti navazující na královu ložnici, ale nikoho v ní nenalezli.

„Jste zraněn?“ zeptal se velitel královy osobní stráže, ale odpovědi se nedočkal.

Král mu chtěl odseknout, že jde jen o škrábnutí, ale nebyl schopen jediného slova. Měl jich na jazyku mnoho, chtěl se vlastně Rasamovi vysmát, zda tento trapný pokus jej měl připravit o život. Vždyť jej dýka jenom škrábala a neměla ani potřebnou razanci, aby mu prorazila hrud.

Místo toho jen nechápavě zíral na černou čepel s bílými runami, neschopný jakéhokoliv pohybu, a jediné, co cítil, byla šířící se zima stravující jeho tělo a temnota obklopující jeho mysl.

Naposledy vydechl a k překvapení všech se zhroutil k zemi s kůží pokrytou stříbrnými žilami.

„Můj králi,“ klekl k němu velitel stráží, ale skleněný pohled se ani nepohnul.

Ulgar I., velekrál lesního království Tarandin, byl mrtev.

Pohledy většiny mužů se nyní upíraly směrem k Rasamovi, jenž sotva rozpoznával obrysy jejich těl.

„Byl jsem odsouzen za úkladnou vraždu krále,“ odvětil z posledních sil. „Tak nyní je to po právu.“

Konečně pomstil smrt starého krále i své milované Marien. Bylo mu jedno, co udělají s jeho tělem, zda jej rozčtvrtí a rozvezou na dlouhých kopcích do všech koutů království.

A možná ani k tomu nedorazí. Se smrtí krále budou mít mnoho jiných starostí, především pak ve vyhledání právoplatného následníka trůnu. A tou jedinou možnou byla Ilinoira, Ulgarova sestřenice, která nikdy neměla svého bratrance v oblibě. A pokud usedne na trůn dříve, než rozhodnou o osudu Rasamova těla, jistě se mu dostane řádného soudu a nakonec i obřadu, neboť Ilinoira jistě tušila a možná již i ví, kdo skutečně stál v pozadí vraždy jejího strýce.

Rasam cítil, jak jej objímá chlad a mysl ovládla závrať, které se nedalo vzdorovat. Jeho duše se snažila vyklouznout z umírajícího těla a osvobodit se, aby mohla pokračovat do míst, kde již byla mnohokrát a kde bude čekat na své nové zrození.

Ta poslední myšlenka, kterou si udržel, než naposledy vydechl, patřila Marien.

Jeho pohled se zastřel a on se ocitl v temnotě, která se jej téměř dotýkala. Neviděl nic jiného, než se ve strachu pohnul a spatřil daleko před sebou bílé světlo. Blížil se k němu jako k plameni naděje, jako tonoucí k hladině. Bílé světlo vycházelo z tunelu, vedoucího dále. Teprve když do něj vstoupil, uvědomil si, že nekráčí, ale pluje okolním prostorem. Snažil se pohlédnout níže na své tělo, ale žádné neviděl, ani ruce, ani nohy. Na okamžik se zastavil a ohlédl nazpět. Sledoval temný konec tunelu a vzpomínal na vše, co za sebou zanechal, než se vydal dále, vstříc silící záři.

A pak pocítil blažený pocit, když tíže těla uvolnila své sevření a definitivně propustilo duši.

Pozvolna stoupal výše, bez křídel, bez bolesti i tíže svého těla. Nacházel se opět v králově ložnici, ale nyní ji sledoval shora jako nespátrný pozorovatel. Přihlížel shonu kolem mrtvého krále, jehož duše setrvala nad bezvládným tělem. A viděl mnohem více, co jako smrtelník spatřit nemohl. Byly tu hned čtyři éterické bytosti, patrně strážci duší, o nichž slýchal od některých silně věřících. Mnozí je rovněž nazývali anděly, božími posly a přísuzovali jim nadlidské vlastnosti. Při pohledu na ně si pomalu začal uvědomovat, že je zná. Byli tu od nepaměti a vždy, když jeho duše opouštěla mrtvé tělo, provázeli ho na jeho cestě.

Jeden z nich stál přímo nad Ulgarovou duší a snažil se s ní pohnout. Duše bývalého krále Tarandinu jen nečinně přihlížela bledému tělu a vyhaslému a nic nechápajícímu pohledu, kterým dříve shlížel na svět.

„Je čas,“ promlouval k ní anděl, ale Ulgarova duše nijak nereagovala.

To Rasam zde déle setrávat nehodlal.

Osvobozen z těla a zbaven mnohých omezení si stále více začínal vybavovat vzpomínky na své předešlé životy i cestu, kam se nyní musí vydat. Jeho mysl mu odkrývala mnohé, co mu nyní přišlo tak neskutečné, že se zdráhal uvěřit, že by to mohla být pravda. Ale pravda to byla.

Vidiny a obrazy mihající se myslí nebyly sny a výmysly, ale skutečnosti. Nyní věděl, kam má vyrazit a jakou cestou se vydat. Vždyť ji absolvoval již tolikrát, že to přestal počítat. Nemusel mu o tom vyprávět žádný ze strážců duší, které kolem sebe spatřoval. A byť si prozatím nebyl jist, jakým směrem se má vydat, věděl, že jakmile opustí tento svět a ocitne se v temném prostoru obklopujícím veškerá nebeská tělesa, spatří ten nejzářivější rubín mezi všemi, Síně své milované bohyně Edoes. Bohyně, která skutečně existuje.